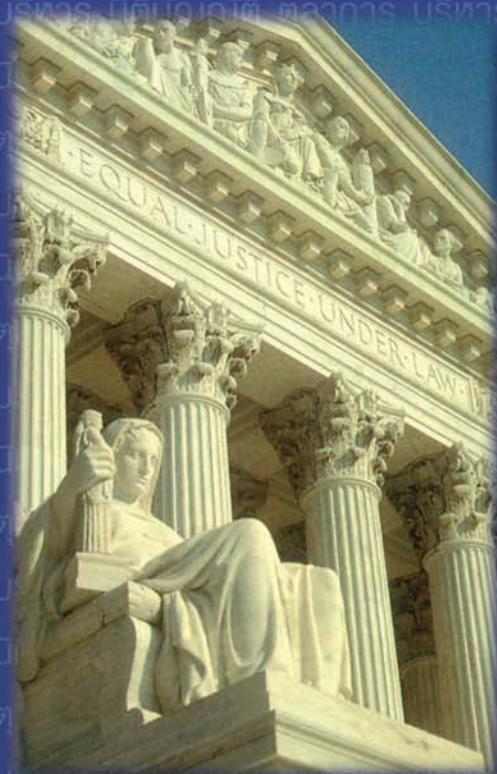

การปกครอง ของ สหรัฐอเมริกา

แบรดดีอค คอมมิวนิเคชันส์ อิงค์
ผู้พิมพ์: เจสัน แอล สเตียร์น
ผู้เขียน/บรรณาธิการ: พอล เอ. อาร์โนลด์

สำนักงานสารนิเทศ
กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐ
บรรณาธิการบริหาร: จอร์จ แคล็ค
บรรณาธิการ: พอล มาลามัด
ผู้ออกแบบ: โคลเอ เอลลิส
ฝ่ายภาพ: แมกกี สไลเกอร์

ปกหน้า: ล่างซ้าย: ภาพยอดโดมของอาคารรัฐสภาสหรัฐที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งเป็นที่ทำการของฝ่ายนิติบัญญัติ
ของรัฐบาลสหรัฐ ภาพบน: ทำเนียบขาว ที่ทำการของฝ่ายบริหารของรัฐบาลกลาง ล่างขวา: ศาลสูงสุด ที่ทำการ
ของฝ่ายตุลาการ

รายชื่อผู้เอื้อเฟื้อภาพ: ภาพส่วนใหญ่ได้รับการเอื้อเฟื้อจาก A/PWide World ยกเว้นที่ระบุไว้ต่อไปนี้
ปก: PictureQuest RF-Garry Black/Masterfile; Catherine Gehm, หน้า 3: Michael Ventura/Folio, Inc., หน้า 4:
National Archive Records Administration, หน้า 7: (c) Jim West/The Image Works, หน้า 8: (c) Bob Daemrich/
The Image Works, หน้า 26: Garry Black/Masterfile, หน้า 27: David Mendelsohn/Masterfile

สงวนลิขสิทธิ์ (c) 2004 Braddock Communications, Inc. P.O. Box 710720, Herndon, VA 20171-0720

การปกครองของสหรัฐอเมริกา

สารบัญ

ภาพรวมรัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นในสหรัฐอเมริกา	3
ระบบการปกครองของสหรัฐทำงานอย่างไร	3
บทบาทของรัฐธรรมนูญสหรัฐ	4
รัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร	5
ความเหมือนและความต่างระหว่างระบบการปกครองของสหรัฐ และการปกครองในระบอบประชาธิปไตยรูปแบบอื่น ๆ	7
รัฐบาลกลาง	9
ฝ่ายนิติบัญญัติ	9
ร่างกฎหมายจะกลายเป็นกฎหมายได้อย่างไร	9
วุฒิสภา	12
สภาผู้แทนราษฎร	12
ฝ่ายบริหาร	13
กระทรวงและหน่วยงาน	14
ฝ่ายตุลาการ	17
แผนภูมิ: การถ่วงดุลอำนาจ	20
รัฐบาลระดับรัฐ	21
โครงสร้างของรัฐบาลระดับรัฐ	22
อำนาจและความรับผิดชอบของรัฐบาลระดับรัฐ	22
รัฐบาลท้องถิ่น	25
โครงสร้างของรัฐบาลท้องถิ่น	25
การเลือกตั้งและกระบวนการเลือกตั้ง	28

องค์กรเอกชนและสถาบันที่มีอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะ	29
สื่อ	29
กลุ่มผลประโยชน์พิเศษ/องค์กรเอกชน	30
องค์กรวิจัยนโยบายสาธารณะ	30
สมาคมการค้า.....	30
สหภาพแรงงาน	30
บุคคลธรรมดาและธุรกิจเอกชน	32
องค์กรของรัฐบาลระดับรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น	32
พรรคการเมือง.....	33
รัฐบาลต่างประเทศและองค์กรพหุภาคีต่าง ๆ	33
แผนภูมิ: การจัดหาเงินทุนให้กับรัฐบาลในสหรัฐ	34
ศัพท์านุกรม	35

คำนิยม

ขอขอบคุณบริษัทพร็อกเตอร์แอนด์แกมเบิล (The Procter & Gamble) และ คาร์ลสัน แวกอนลิท แทรเวล (Carlson Wagonlit Travel)

ผู้พิมพ์ขอขอบคุณเจน ฟอว์เซต-ฮูเวอร์ และแคโรลีน แอล เบรมห์ แห่งพร็อกเตอร์แอนด์แกมเบิล เป็นพิเศษ ที่ให้การสนับสนุน ความเห็นและคำแนะนำระหว่างการเขียนหนังสือเล่มนี้ นอกจากนี้ ผู้พิมพ์ใคร่ขอขอบคุณผู้มีรายชื่อต่อไปนี้ในการให้ข้อมูลและความช่วยเหลือต่อการตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้

ดักลาส เค.แบร์รี่ (ปริญญาเอกด้านการศึกษา) สำนักงานพาณิชย์สหรัฐ กระทรวงพาณิชย์สหรัฐ

แคโรล เอ.โบโนซาโร Senior Executives Association

ฯพณฯ แจ็ค บูชเนอร์ จาก Presidential Classroom & U.S. Association of Former Members of Congress

โดนัลด์ เอ. ริชชี U.S. Senate Historical Office

พอล รันด์ควิสต์ อดีตเจ้าหน้าที่ Congressional Research Service, Library of Congress

วินเซนต์ ที. ทิชซีโอ American International Group

ดร. แอนดรูว์ อาร์. อาชเชอร์ Senior Executives Association

เดวิด เค. วอยท์ US Small Business Administration

ภาพรวมรัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่น ในสหรัฐอเมริกา

นักท่องเที่ยวอ่านต้นฉบับตัวเขียนรัฐธรรมนูญสหรัฐ ที่เขียนในปี ค.ศ. 1787 อย่างใกล้ชิด ในหอจดหมายเหตุแห่งชาติในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. รัฐธรรมนูญฉบับนี้ยังคงใช้ปกครองคนในอเมริกาตามที่ศาลตีความ

ระบบการปกครองของสหรัฐซึ่งเริ่มจากการทดลองเรื่องเสรีภาพและประชาธิปไตยในปี ค.ศ. 1776 ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีความยืดหยุ่นและปรับตัวได้ดี

ในขณะที่สหรัฐอเมริกามักได้รับการจัดประเภทว่ามีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย แต่จริงๆ แล้ว อาจถูกต้องกว่าถ้าจะบอกว่า สหรัฐอเมริกามีการปกครองระบบสาธารณรัฐภายใต้รัฐธรรมนูญ ตรงนี้หมายความว่าอย่างไร “รัฐธรรมนูญ” หมายถึงการที่รัฐบาลในสหรัฐอเมริกาปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ รัฐธรรมนูญไม่เพียงแต่กำหนดกรอบในการจัดโครงสร้างของรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังจำกัดอำนาจของรัฐบาลทั้งสองไว้ค่อนข้างมาก “รัฐบาลกลาง” (Federal) หมายถึงการมีรัฐบาลระดับประเทศ 1 คณะและรัฐบาลของอีก 50 รัฐ “สาธารณรัฐ” (Republic) เป็นรูปแบบของรัฐบาลที่มีประชาชนเป็นผู้กุมอำนาจในมือ แต่เลือกผู้แทนให้ใช้อำนาจดังกล่าวแทน

ระบบการปกครองของสหรัฐทำงานอย่างไร

ผู้สังเกตการณ์ระบบการปกครองของสหรัฐจะเห็นว่าระบบการปกครองของสหรัฐเป็นอะไรที่ตรงไปตรงมากล่าวคือ สภาคองเกรสตรากกฎหมาย ประธานาธิบดีเป็นผู้ใช้กฎหมายดังกล่าว แต่เมื่อเรามองดูให้ดีกว่าเดิม เราจะเห็นระบบของปฏิสัมพันธ์และอิทธิพลต่อกันและกันที่สลับซับซ้อนกว่านั้นอีกมาก

ในฐานะสาธารณรัฐ อำนาจสูงสุดในระบบอเมริกันอยู่ที่ประชาชนชาวอเมริกัน อำนาจนี้ถูกใช้ผ่านการเลือกตั้งที่จัดขึ้นเป็นประจำตามเวลาที่กำหนดไว้ โดยผู้ออกเสียงเลือกตั้งจะเลือกประธานาธิบดี สมาชิกสภาคองเกรสเจ้าหน้าที่รัฐและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นต่าง ๆ เจ้าหน้าที่เหล่านี้และผู้ช่วยจะเป็นผู้กำหนดนโยบาย ตรากฎหมายและบริหารงานประจำวันของรัฐ

“ ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะมีที่รักษาอำนาจสูงสุดของสังคมที่ปลอดภัยอื่นใดมากไปกว่าประชาชนในสังคมนั้น ”

-โทมัส เจฟเฟอร์สัน 1820

บทบาทของรัฐธรรมนูญสหรัฐ

รัฐธรรมนูญสหรัฐเป็นพิมพ์เขียวของระบบการปกครองอเมริกัน รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวซึ่งได้รับการลงสัตยาบันในปี 1788 กำหนดฝ่ายสำคัญ ๆ ของรัฐบาล 3 ฝ่ายแยกจากกัน (ฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ) ตลอดจนอำนาจของแต่ละฝ่ายและการคัดเลือกคนให้มาทำงานในตำแหน่งของแต่ละฝ่าย

คุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของรัฐธรรมนูญคือระบบการถ่วงดุลอำนาจ (the system of checks and balances) ที่ทำให้เกิดการกระจายอำนาจระหว่างทั้ง 3 ฝ่ายแต่ละฝ่ายจะใช้อำนาจบางรูปแบบกับฝ่ายอื่น ยกตัวอย่าง เช่น ผู้พิพากษาศาลสูงสุด (ฝ่ายตุลาการ) ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี (ฝ่ายบริหาร) แต่ต้องได้รับความยินยอมจากวุฒิสภาสหรัฐ (ฝ่ายนิติบัญญัติ) เสียก่อน ในทำนองเดียวกัน ฝ่ายตุลาการสามารถปฏิเสธกฎหมายที่จะละเมิดรัฐธรรมนูญ ซึ่งสภาองเกรสเป็นผู้ผ่านและประธานาธิบดีเป็นผู้ลงนามได้ การถ่วงดุลอำนาจดังกล่าวมานี้และอื่น ๆ สร้างความมั่นใจว่าไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในรัฐบาลเพียงฝ่ายเดียวที่จะมีสิทธิในการใช้อำนาจของตัวเองจนเกินควร

เนื่องจากรัฐบาลสามารถใช้อำนาจเหล่านี้ที่ตนได้รับมาเป็นพิเศษในรัฐธรรมนูญเท่านั้น ดังนั้นรัฐธรรมนูญจึงเป็นความคุ้มครองสิทธิและอำนาจของประชาชนที่สำคัญ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 10 ฉบับแรกเป็นที่รู้จักร่วมกันในนาม กฎหมายสิทธิ

พลเมือง (Bill of Rights) ซึ่งรับประกันเสรีภาพที่สำคัญให้กับอเมริกันชนทุกคน รวมถึงเสรีภาพในการพูด เสรีภาพของสื่อและการนับถือศาสนา ตลอดจนเสรีภาพที่จะเป็นอิสระต่อการถูกค้นโดยไม่มีเหตุผล และการได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน

ในฐานะกฎหมายสูงสุดของประเทศ รัฐธรรมนูญจำกัดอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหารของรัฐบาลทุกระดับกฎหมายหรือส่วนของกฎหมายใดก็ตามที่ศาลเห็นว่าขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญจะถูกถือว่าเป็นโมฆะ โดยศาลสูงสุดสหรัฐมีสิทธิตัดสินเรื่องดังกล่าวเป็นคนสุดท้าย

รัฐธรรมนูญจะได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมหากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาจำนวน 2 ใน 3 เสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมและเมื่อรัฐ 3 ใน 4 ให้สัตยาบันรับรองการแก้ไขเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เนื่องจากกระบวนการนี้ทำได้ค่อนข้างยาก จึงทำให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเพียง 27 ฉบับนับตั้งแต่มีการให้สัตยาบันรับรองรัฐธรรมนูญเป็นต้นมา และจากทั้งหมดนี้ มีเพียง 16 ฉบับที่ได้รับการลงมตินับตั้งแต่ปี 1800 เป็นต้นมา

ด้านขวาคือ เอกสารต้นฉบับตัวเขียนรัฐธรรมนูญสองหน้า ด้านซ้ายคือ ฉบับพิมพ์ที่มีคำอธิบายประกอบตามมติร่วมของรัฐสภาที่เสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญและเสนอร่างกฎหมายสิทธิพลเมืองพร้อมบทแก้ไขรัฐธรรมนูญ 17 มาตราเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ. 1789

รัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร

รัฐธรรมนูญไม่เพียงแต่กำหนดโครงสร้างและอำนาจของรัฐบาลกลางเท่านั้น แต่ยังมีบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับรัฐบาลแต่ละรัฐอีกด้วย ในทางกลับกัน แต่ละรัฐจะมีรัฐธรรมนูญเป็นของตัวเอง ซึ่งจะประกอบไปด้วยบทบัญญัติสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นภายในรัฐนั้น ๆ รัฐบาลท้องถิ่นอาจรวมถึงเมืองใหญ่ เทศมณฑล เมืองขนาดเล็ก เขตการศึกษา และเขตพิเศษ ซึ่งจะทำหน้าที่บริหารจัดการเรื่องต่าง ๆ เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ หรือเครือข่ายการคมนาคม

รัฐบาลกลางจะถูกจำกัดตามอำนาจและความรับผิดชอบที่ตนได้รับจากรัฐธรรมนูญสหรัฐเท่านั้น อำนาจบางอย่างเหล่านี้ที่ระบุในรัฐธรรมนูญจะรวมถึงการกำกับดูแลการค้าและพาณิชย์ระหว่างรัฐ การป้องกันประเทศ การสร้างเงินตรา การควบคุมดูแลการเข้าเมืองและการโอนสัญชาติ รวมถึงการทำสนธิสัญญากับต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป รัฐธรรมนูญได้รับการตีความและแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป อำนาจที่รัฐบาลกลางใช้จึงเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน การมีโอกาสร่วมทำงานกับรัฐต่าง ๆ ทำให้รัฐบาลกลางสามารถตรากฎหมายและกำหนดโครงการบางอย่างที่ตนสนับสนุนเงินทุนแต่รัฐ

เป็นผู้บริหารจัดการ ทั้งนี้ งานด้านการศึกษา สวัสดิการสังคม การให้ความช่วยเหลือเรื่องที่อยู่และโภชนาการ การคมนาคมและการให้ความช่วยเหลือฉุกเฉินเป็นงานหลัก ๆ ที่รัฐจะให้บริการ โดยใช้งบประมาณที่ได้จากรัฐบาลกลางและต้องปฏิบัติตามแนวทางของรัฐบาลกลาง

จุดนี้เองที่ทำให้รัฐบาลกลางมีอำนาจที่ทรงอิทธิพลต่อรัฐ ยกตัวอย่างเช่นในทศวรรษที่ 1970 รัฐบาลกลางต้องการลดความเร็วสูงสุดของรถที่วิ่งบนทางหลวงเพื่อลดการบริโภคน้ำมัน ดังนั้น แทนที่รัฐบาลกลางจะออกกฎหมายเพื่อกำหนดความเร็วสูงสุดในการขับรถให้ต่ำกว่าเดิม รัฐบาลกลับขู่ที่จะไม่ให้เงินรัฐในโครงการสร้างถนนหากรัฐที่เกี่ยวข้องไม่ยอมลดความเร็วสูงสุดบนทางหลวง ในหลายกรณี รัฐจะต้องหาเงินมาใช้ในโครงการเองบางส่วนเพื่อมีสิทธิขอเงินสนับสนุนจากรัฐบาลกลาง

รัฐบาลท้องถิ่นตั้งขึ้นตามกฎหมายที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของรัฐตน เช่นเดียวกับข้อเท็จจริงที่ว่านโยบายของรัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องไม่ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญที่ออกโดยรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่นเองต้องอยู่ภายใต้สภาพการณ์ทางกฎหมายที่เกิดจากรัฐธรรมนูญและกฎหมายของรัฐด้วยเช่นกัน

อธิปไตยของชนพื้นเมืองอินเดียน

แมทธิว โรมัส ผู้นำของอินเดียนแดงเผ่าแนรากานเสต กล่าวปราศรัยต่อชนเผ่าอเมริกันอินเดียน 24 เผ่าที่อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียง การประชุมที่เมืองมัทซันทักเค็ต มลรัฐคอนเนคติกัตเมื่อปี ค.ศ. 2003 ชาวอเมริกันอินเดียนก็เหมือนคนอเมริกันกลุ่มอื่นๆ ที่แสวงหาแผนการดำเนินการทางการเมืองที่เป็นเอกภาพ

ชนพื้นเมืองอเมริกันอินเดียนที่รัฐบาลกลางให้การยอมรับถือได้ว่าเป็นชนเผ่าที่มีอธิปไตยในอเมริกา อธิปไตยที่ว่านี้ ซึ่งบางครั้งจะเรียกว่า “ประเทศในอีกประเทศ” (nation-within-a-nation) ได้รับการคุ้มครองโดยสนธิสัญญา กฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลกลางและคำพิพากษาของศาล ทั้งนี้ สมาชิกเผ่าไม่ต้องเสียภาษีรายได้ ภาษีขาย และภาษีสังหาริมทรัพย์ที่รัฐบาลระดับรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นเรียกเก็บ และรัฐเองมีอำนาจเพียงเล็กน้อยในการกำกับดูแลอเมริกันอินเดียนที่อยู่ในเขตแดนของเผ่า เผ่าเองจะมีคณะที่ทำหน้าที่กำหนดกฎเกณฑ์ตลอดจนระบบยุติธรรมของตนเพื่อระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นที่ดินของเผ่า หรือระหว่างสมาชิกเผ่า แต่แม้ว่าอธิปไตยของเผ่าจะมีความสำคัญ แต่ยังไม่ถือว่าสมบูรณ์หรือเด็ดขาด อเมริกันอินเดียนยังต้องเสียภาษีของรัฐบาลกลางรวมทั้งต้องอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายที่สภาองเกรสสหรัฐเป็นผู้ออก

ความเหมือนและความต่างระหว่างระบบการปกครอง ของสหรัฐและการปกครองระบอบประชาธิปไตย รูปแบบอื่นๆ

ชาวอเมริกันเชื้อสายอาหรับลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐ ปี ค.ศ. 2004 ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในเมืองเดย์ร์บอน มลรัฐมิชิแกน

ในฐานะสาธารณรัฐที่ปกครองตามรัฐธรรมนูญ สหรัฐอเมริกาไม่ใช่ประเทศเดียวที่มีการปกครอง ในลักษณะนี้ ประเทศ “ประชาธิปไตย” หลายแห่งเป็น สาธารณรัฐที่ปกครองโดยรัฐธรรมนูญเช่นกัน และมี ประเพณีการเลือกตั้งตัวแทนตามระบอบประชาธิปไตย ขอบบังคับแห่งกฎหมาย และความคุ้มครองตาม รัฐธรรมนูญอันยาวนานเช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา

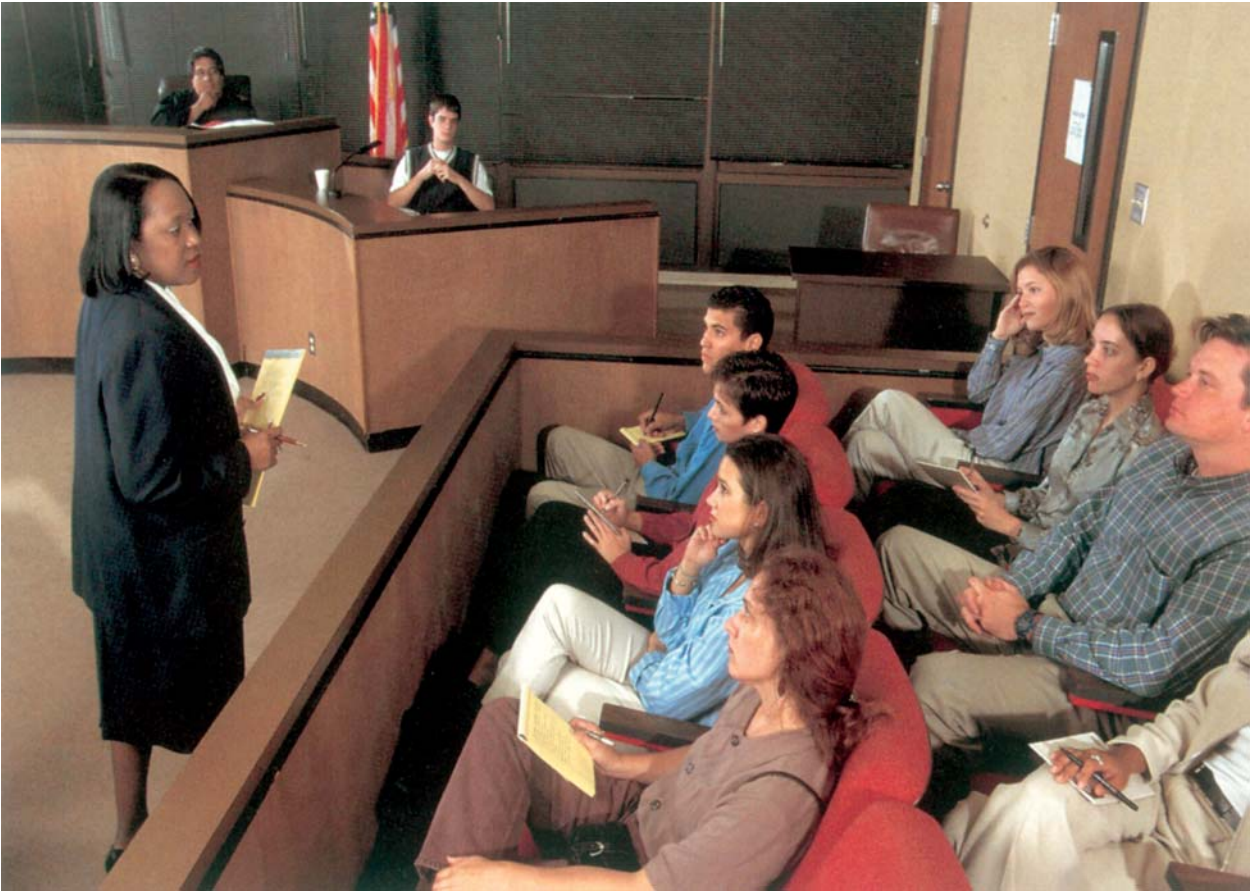
แต่ความแตกต่างที่สำคัญอย่างหนึ่งระหว่าง สหรัฐ และประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอื่น ๆ คือ การคัดเลือกและบทบาทของหัวหน้า คณะรัฐบาล ในระบบรัฐสภา หัวหน้ารัฐบาลคือนายก รัฐมนตรี ที่ได้รับการคัดเลือกจากรัฐสภา และโดยปกติ

จะเป็นหัวหน้าพรรคเสียงข้างมากหรือรัฐบาลผสม นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีที่บ่อยครั้งจะ ประกอบไปด้วยสมาชิกรัฐสภารายอื่น ประมุขของรัฐ อีกรายอาจเป็นพระมหากษัตริย์หรือประธานาธิบดีที่ ได้รับการแต่งตั้ง (หรือเจ้าหน้าที่ในระดับเดียวกัน)

ในสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีเป็นทั้งหัวหน้า คณะรัฐบาลและประมุขของรัฐ ประธานาธิบดีได้รับการ เลือกตั้งแยกต่างหากจากฝ่ายนิติบัญญัติ และอาจเป็น หรือไม่ได้เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองเสียงข้างมาก ของฝ่ายนิติบัญญัติ คณะรัฐบาลของประธานาธิบดีจะ ประกอบไปด้วยบุคคลที่รัฐธรรมนูญห้ามไม่ให้ เป็น สมาชิกสภาองเกรสในขณะเดียวกัน

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีระบบพรรค การเมืองใหญ่ 2 พรรค ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามอย่างชว กับดักักระบอบรัฐสภาหลายระบบที่อาจมีพรรคการเมือง 10 พรรคหรือกว่านั้นในสภานิติบัญญัติ

ซึ่งตรงนี้ ส่งผลให้มีเส้นแบ่งทางการเมืองที่ ชัดเจนในสหรัฐอเมริกา โดยไม่มีความจำเป็นอย่างเป็นทางการที่จะสร้างรัฐบาลผสมที่มักจะถือว่าจำเป็นใน ระบบรัฐสภาเพื่อให้ได้เสียงข้างมากในการปกครอง ประเทศแต่อย่างใด ปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อระบบ พรรคการเมือง 2 พรรคในสหรัฐอเมริกา คือ ระบบการ เลือกผู้แทนเพียงคนเดียวในแต่ละเขตการเลือกตั้ง (single-member district system) ในระบบรัฐสภา บางระบบ มีการเลือกผู้แทนตามสัดส่วน ซึ่งส่งผลให้มี พรรคการเมืองหลายพรรคเข้าไปนั่งในรัฐสภา

เท็กซัส: ในฉากที่เห็นกันบ่อยในศาล นายความกำลังกล่าวกับลูกขุนในการพิจารณาคดีแพ่งคดีหนึ่ง คดีแพ่งจะต่างจากคดีอาญา คือเป็นคดีที่เกี่ยวกับการเรียกร้องค่าเสียหายจากการละเมิด และบางครั้ง คดีก็จบด้วยการจ่ายเงินชดเชย

ความแตกต่างที่สำคัญอีกอย่างคือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งในสหรัฐอเมริกาจะทำหน้าที่ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งตามที่กำหนดก่อนจะลงสมัครรับเลือกตั้งอีกครั้งในระบบรัฐสภาหลายระบบ พรรคการเมืองที่ปกครองประเทศอาจออกมาประกาศขอให้มีการเลือกตั้งครั้งใหม่ทันทีหรือไม่รัฐบาลเองอาจถูกลงคะแนนเสียงไม่ไว้วางใจในระบบรัฐสภาบางระบบ ผู้นำประเทศอาจประกาศยุบสภาและสั่งให้มีการเลือกตั้งครั้งใหม่

ความแตกต่างในระบบยุติธรรม อาจมีไม่มากเท่ากับในระบบนิติบัญญัติเพราะระบบกฎหมายของสหรัฐส่วนใหญ่มีพื้นฐานมาจากกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ จำเลยในคดีอาญามีสิทธิได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน และมีสิทธิมีทนายแก้ต่างอย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่สำคัญในระบบยุติธรรมคือศาลสูงสุดสหรัฐ มีอำนาจในการประกาศว่ากฎหมาย

ฉบับใดฉบับหนึ่งไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ ซึ่งย่อมหมาความว่ากฎหมายดังกล่าวจะถูกประกาศให้เป็นโมฆะ แทนไม่มีประเทศใดที่ให้อำนาจเช่นนี้กับระบบตุลาการของตน

ประการสุดท้าย รายได้และค่าใช้จ่ายของรัฐบาลสหรัฐน้อยกว่ารายได้และค่าใช้จ่ายของประเทศอุตสาหกรรมส่วนใหญ่หากวัดในรูปของร้อยละต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (จีดีพี) ความแตกต่างส่วนใหญ่นี้เกิดจากบริการทางสังคมและประโยชน์ต่าง ๆ (เช่นบริการสุขภาพและบำนาญผู้สูงอายุ) ที่รัฐบาลในบางประเทศจ่าย แต่ในสหรัฐ เอกชนกลับเป็นผู้ให้บริการเหล่านี้หลายอย่างหรือรัฐบาลสหรัฐเองไม่ได้ให้การสนับสนุนงบประมาณมากเท่ากับในประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ ดังนั้น จึงไม่มีการนับว่าเป็นค่าใช้จ่ายของรัฐบาลแต่ประการใด

รัฐบาลกลาง

ตึกรัฐสภาในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เป็นสัญลักษณ์ของรัฐบาลที่เป็นตัวแทนของประชาชนในอเมริกามาเป็นเวลาช้านาน อาคารแบ่งออกเป็นสองสภา สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา กฎหมายจะมีผลบังคับใช้ต้องให้ทั้งสองสภาให้ความเห็นชอบกับร่างกฎหมายนั้นๆ

รัฐบาลกลางประกอบไปด้วยฝ่ายสำคัญ ๆ 3 ฝ่าย ซึ่งแต่ละฝ่ายมีอำนาจและความรับผิดชอบที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้อย่างชัดเจน ทั้งสามฝ่ายได้แก่ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ

ฝ่ายนิติบัญญัติ

ฝ่ายนิติบัญญัติของรัฐบาลกลางจะประกอบไปด้วยสภาคองเกรสซึ่งมี 2 สภา คือ วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร กฎหมายจะต้องผ่านทั้งสองสภา ก่อนถูกนำเสนอให้กับประธานาธิบดีเพื่อลงนาม ประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป

ร่างกฎหมายจะกลายเป็นกฎหมายได้อย่างไร

ในแต่ละปี มีการริเริ่มร่างกฎหมายนับพันฉบับในสภาคองเกรส แต่มีกฎหมายเพียงไม่กี่ร้อยฉบับเท่านั้นที่ผ่านออกมาใช้บังคับเป็นกฎหมาย รายละเอียดด้านล่างคือบทสรุปกระบวนการที่ร่างกฎหมายจะกลายเป็นกฎหมายที่ประธานาธิบดีลงนาม

1. มีการร่างกฎหมายขึ้นมา 1 ฉบับ ทั้งนี้วุฒิสมาชิกหรือสมาชิกสภาอาจร่างกฎหมายต้นฉบับหรือสมาคมการค้าหรือประชาชนคนธรรมดาอาจยื่นคำร้องขอให้มีการจัดเตรียมร่างกฎหมายหรืออาจช่วยร่างด้วยก็ได้ อย่างไรก็ตาม วุฒิสมาชิกหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้นจะสามารถยื่นร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว เมื่อมีการร่างกฎหมายเรียบร้อยแล้วผู้ร่างกฎหมายฉบับนั้นจะหาผู้ร่วมสนับสนุนร่างกฎหมายฉบับนั้นในหมู่เพื่อนร่วมงานของตนเพื่อให้ร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากขึ้น

คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ

นำร่างกฎหมายเข้าสู่สภา ประธานคณะกรรมการ
มอบร่างกฎหมายให้คณะอนุกรรมการพิจารณา

การชี้แจงต่อคณะกรรมการของสภาและ
คณะอนุกรรมการ และการมาร์คอัพ

สภา

สมาชิกสภาลงคะแนนเสียง

สภาพิจารณาและแก้ไข

สภาองเกรส

หากสภาเห็นชอบผ่านร่างกฎหมาย
ร่างกฎหมายจะถูกส่งไปให้อีกสภาพิจารณา

หากสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีความเห็นไม่ตรงกัน ร่างดังกล่าวจะถูกส่ง
ไปให้คณะกรรมการการประชุม ซึ่งจะลงมติเกี่ยวกับความแตกต่างดังกล่าว

2. มีการนำร่างกฎหมายเข้าสู่วุฒิสภา และ/หรือสภาผู้แทนราษฎร ร่างกฎหมายจะได้รับหมายเลขและจะมีการตีพิมพ์รายชื่อและผู้สนับสนุนร่างกฎหมายนั้นในบันทึกสภาองเกรส (Congressional Record)

3. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามอบหมายร่างกฎหมายดังกล่าวให้กับคณะกรรมการที่มีอำนาจตามความเหมาะสม ประธานคณะกรรมการอาจมอบหมายร่างดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการที่เหมาะสมที่สุดพิจารณา สิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ ประธานคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการมีอำนาจอย่างมากที่จะพิจารณาร่างกฎหมายที่คณะของตนได้รับมอบหมายอย่างไร หากประธานคัดค้านกฎหมายฉบับดังกล่าว สิ่งที่เขาทำได้คือนั่งเฉย ๆ ไม่ทำอะไรเลยทั้งสิ้น

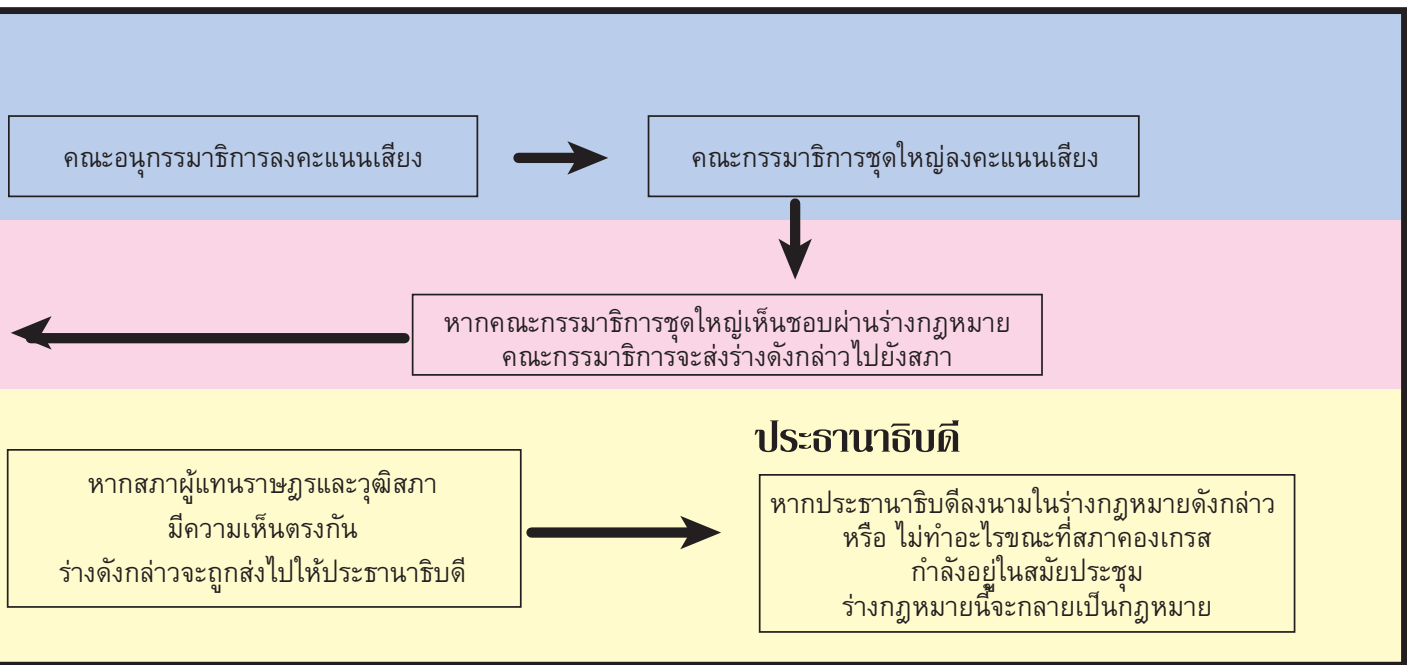
4. คณะอนุกรรมการอาจจัดให้มีการพิจารณาร่างกฎหมายและให้สาธารณชนรวมทั้งพยานจากภาคเอกชนมาให้การ พยานดังกล่าวได้แก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร ผู้เชี่ยวชาญ หรือคนที่ได้รับผลกระทบจากสมาคมการค้าต่าง ๆ สหภาพแรงงาน นักวิชาการ กลุ่มผลประโยชน์สาธารณะหรือชุมชนธุรกิจ บุคคลธรรมดาอาจแสดงความคิดเห็นของตัวเองด้วย

การขึ้นให้การ จัดทำแถลงการณ์ลายลักษณ์อักษร หรือยอมให้กลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ แสดงความเห็นแทนตน

5. เมื่อการรับฟังสิ้นสุดลง คณะอนุกรรมการอาจประชุมกันเพื่อ “มาร์คอัพ” (markup) ร่างกฎหมายซึ่งเป็นกระบวนการในการนำเสนอและพิจารณาการแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายดังกล่าวให้เป็นลายลักษณ์อักษร จากนั้น จึงลงคะแนนว่าจะรายงานเห็นชอบร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวต่อคณะกรรมการหรือไม่ หากไม่ ร่างกฎหมายดังกล่าวจะถูกตัดไป

6. คณะกรรมการอาจทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่คณะอนุกรรมการทำอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมดซ้ำซึ่งได้แก่ การรับฟัง การทำมาร์คอัพ และการลงคะแนนเสียง หากคณะกรรมการลงความเห็นชอบร่างกฎหมาย จะมีการสั่งให้รายงานร่างกฎหมายดังกล่าวแก่สภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภา ขึ้นอยู่กับว่าสภาใดจะเป็นคนพิจารณากฎหมายฉบับดังกล่าว

7. เมื่อร่างกฎหมายมาถึงสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา สมาชิกทั้งหมดของสภาจะถกร่างดังกล่าวมาถึงจุดนี้ ร่างกฎหมายดังกล่าวอาจถูกแก้ไขเพิ่มเติมส่งกลับไปให้คณะกรรมการหรือไม่ก็ได้รับการลงคะแนนเสียง

8. หากสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาผ่านร่างกฎหมายดังกล่าว ร่างกฎหมายจะถูกส่งต่อไปยังอีกสภาหนึ่ง ร่างกฎหมายที่สภาผู้แทนราษฎรผ่านแล้ว อาจถูกกำหนดให้ได้รับพิจารณาโดยตรงในปฏิทินของวุฒิสภา โดยไม่ผ่านการพิจารณาทบทวนของคณะอนุกรรมการและคณะกรรมการอีก แต่สิ่งที่มักเกิดขึ้น คือ คณะอนุกรรมการและคณะกรรมการในสภาทั้งสองมีโอกาสจัดให้มีการรับฟังสาธารณะและแก้ไขร่างกฎหมายเพิ่มเติม กฎหมายที่เกี่ยวข้องหรือที่เหมือนกันมักจะถูกส่งผ่านสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาในเวลาเดียวกัน

9. หากสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาผ่านร่างกฎหมายในรูปแบบเดียวกันทุกประการ ร่างกฎหมายดังกล่าวจะถูกส่งต่อไปยังประธานาธิบดี แต่หากมีความแตกต่างระหว่างร่างกฎหมายที่ผ่านโดยสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ประธานวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรจะแต่งตั้งคณะกรรมการการประชุม (conference committee) เพื่อลงมติเกี่ยวกับความแตกต่างดังกล่าว หากผู้เข้าร่วมประชุมไม่สามารถตกลงกันได้ กฎหมายฉบับดังกล่าวจะตกไป หากสามารถตกลงกันได้ ร่างกฎหมายจะถูกส่งกลับไปที่สภาทั้งสอง ซึ่งจะต้องลงคะแนนเสียงตัดสินร่างกฎหมายดังกล่าวโดยไม่มีการแก้ไขร่างเพิ่มเติมอีกต่อไป

หากสภาทั้งสองเห็นชอบร่างกฎหมายของคณะกรรมการการประชุมดังกล่าวข้างต้น ร่างกฎหมายนี้จะถูกส่งต่อไปยังประธานาธิบดีเพื่อลงนามประธานาธิบดีมีทางเลือก 4 อย่าง คือ (1) ลงชื่อในร่างกฎหมายเพื่อผ่านให้เป็นกฎหมาย (2) ไม่ทำอะไรขณะที่องเกรสกำลังเปิดสมัยประชุม ซึ่งในกรณีนี้ร่างกฎหมายจะกลายเป็นกฎหมาย 10 วันต่อมา (3) ไม่ทำอะไรในขณะที่องเกรสเรียกประชุมครั้งสุดท้าย ซึ่งในกรณีนี้ ร่างกฎหมายจะตกไป หรือ (4) ออกเสียงคัดค้านร่างกฎหมาย หากประธานาธิบดีออกเสียงคัดค้าน (Veto) ร่างกฎหมาย องเกรสอาจพยายามคัดค้านการวีโต้ของประธานาธิบดี ซึ่งจะต้องได้รับคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา หากสภาหนึ่งสภาใดไม่สามารถออกเสียงข้างมากได้ 2 ใน 3 เพื่อเห็นชอบกฎหมายฉบับดังกล่าว ร่างกฎหมายนั้นจะตกไป หากทั้งสองสภาหาเสียงมาสนับสนุนได้มากที่สุด ร่างกฎหมายดังกล่าวจะกลายเป็นกฎหมาย

นอกจากจากร่างกฎหมายแล้ว กิจกรรมที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งขององเกรสคือ กำกับดูแลฝ่ายบริหาร สภาองเกรสอาจจัดให้มีประชาพิจารณ์เพื่อสอบสวนการปฏิบัติการและการดำเนินการของฝ่ายบริหาร ทั้งนี้ เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติตามกฎหมายด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งในห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎรในตึกรัฐสภาเมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1989

วุฒิสภา

- ๑ ถือได้ว่าเป็น “สภาสูง” และถือว่าสุ่ม รอบคอบ มีการพิจารณากฎหมายทุกด้านอย่างถี่ถ้วนมากกว่าสภาผู้แทนราษฎร
- ๑ ประกอบไปด้วยวุฒิสมาชิก 100 คน (แต่ละรัฐมีวุฒิสมาชิก 2 คน)
- ๑ วุฒิสมาชิกจะมีวาระการทำงาน 6 ปี โดยไม่มีข้อจำกัดว่าจะจะเป็นวุฒิสมาชิกได้กี่วาระ
- ๑ เพื่อวัตถุประสงค์ของการเลือกตั้ง จึงมีการแบ่งวุฒิสมาชิกออกเป็น 3 ประเภท ประเภทหนึ่งจะต้องได้รับการเลือกตั้งทุก ๆ 2 ปี เพื่อให้แน่ใจว่าจะมีนักกฎหมายที่มีประสบการณ์ทำงานในสภาคองเกรส
- ๑ สำหรับตำแหน่งว่างในวุฒิสภาโดยทั่วไป ผู้ว่าการรัฐของรัฐที่มีตำแหน่งวุฒิสมาชิกว่างลงจะแต่งตั้งวุฒิสมาชิกเข้ามาแทนตำแหน่งว่างดังกล่าว
- ๑ รองประธานาธิบดีสหรัฐทำหน้าที่เป็นประธานวุฒิสภา โดยจะออกเสียงในกรณีที่มิฉะนั้นเสียงเท่ากันเท่านั้น*

แม้จะมีอำนาจในการออกกฎหมายอย่างกว้าง ๆ อย่างที่สภาผู้แทนราษฎรมี แต่วุฒิสภากลับมีอำนาจเฉพาะตัวของตัวเองดังนี้

- ๑ วุฒิสภาจะต้องยืนยันการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสุด ศาลรัฐบาลกลางระดับรอง และตำแหน่งสำคัญในฝ่ายบริหารของประธานาธิบดีก่อนที่ผู้ได้รับการแต่งตั้งจะเข้ารับตำแหน่ง
- ๑ วุฒิสภาเห็นชอบหรือปฏิเสธสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่มีประธานาธิบดีเป็นผู้เจรจา
- ๑ ในกรณีที่มีการถอดถอนประธานาธิบดีหรือสมาชิกคนใดคนหนึ่งของศาลสูงสุดออกจากตำแหน่ง (impeachment) วุฒิสภาทั้งคณะจะต้องมีการพิจารณาคดีและทำหน้าที่เป็นลูกขุนด้วย

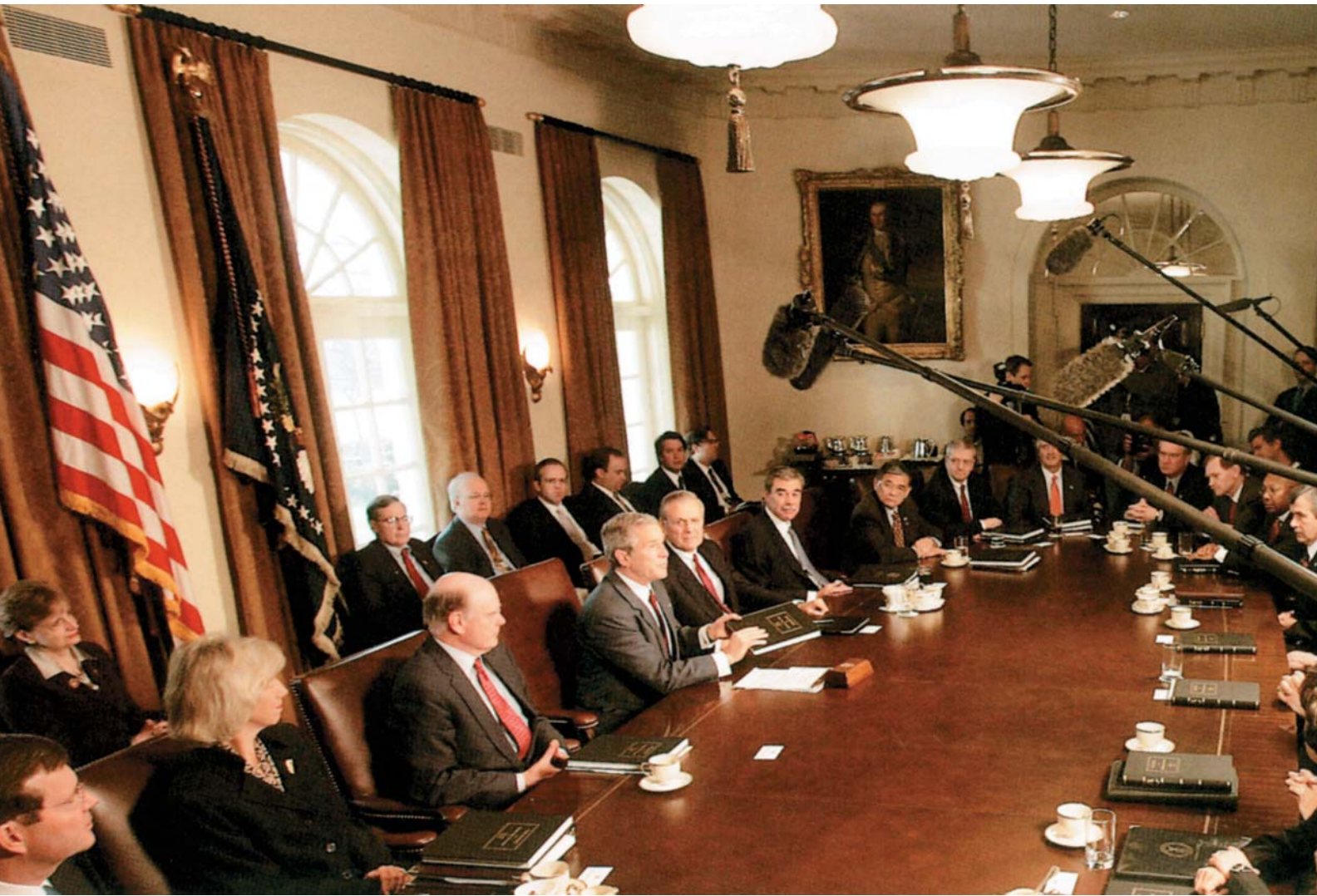
สภาผู้แทนราษฎร

- ๑ ถือว่าเป็น “สภาของประชาชน”
- ๑ ประกอบไปด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 435 คน ซึ่งมีสัดส่วนตามประชากรของแต่ละรัฐ ทั้งนี้ เขตแดนและดินแดนสหรัฐ 5 แห่งมีตัวแทนที่ไม่มีอำนาจในการออกเสียงในสภาผู้แทนราษฎรด้วยเช่นกัน ดินแดนดังกล่าวได้แก่ ดิสทริคออฟโคลัมเบีย อเมริกันซามัว กวม เปอร์โตริโก และยูเอสเวอร์จิน ไอแลนด์
- ๑ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนมีวาระการทำงาน 2 ปี โดยไม่มีข้อจำกัดว่าจะอยู่ได้กี่วาระ ทั้งหมดจะได้รับการเลือกตั้งพร้อมกัน
- ๑ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแต่ละรายจะได้รับการเลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งที่กำหนดตามภูมิศาสตร์ภายในรัฐที่เรียกว่า “เขตเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรส” (Congressional District)
- ๑ จะมีการเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนใหม่มาแทนตำแหน่งที่ว่างลงด้วยการจัดให้มีการเลือกตั้งพิเศษหรือในการเลือกตั้งทั่วไปเท่านั้น
- ๑ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเลือกประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นผู้นำสภาและในทางปฏิบัติ จะต้องเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองเสียงข้างมาก

อำนาจและความรับผิดชอบของสภาผู้แทนราษฎรที่ไม่เหมือนกับของวุฒิสภาได้แก่

- ๑ อำนาจในการกำหนดข้อกล่าวหาเพื่อการถอดถอนประธานาธิบดีและผู้พิพากษาศาลสูงสุดออกจากตำแหน่ง (impeachment)
- ๑ ร่างกฎหมายทุกฉบับที่เกี่ยวกับการเพิ่มรายได้ต้องเกิดจากสภาผู้แทนราษฎร
- ๑ สภาผู้แทนราษฎรเลือกประธานาธิบดีในกรณีที่ไม่มีผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนใดได้รับเสียงข้างมากในการเลือกตั้ง ในกรณีดังกล่าว แต่ละรัฐต่างมีคะแนนเสียงรัฐละ 1 เสียง

* ในทางปฏิบัติ นานๆ ครั้งจึงมีคะแนนเสียงเสมอกัน ดังนั้น รองประธานาธิบดีมักไม่ค่อยเป็นประธานการประชุมวุฒิสภา เมื่อรองประธานาธิบดีไม่อยู่ วุฒิสภาจะเลือกประธานสภาจากวุฒิสมาชิกเพื่อทำหน้าที่เป็นประธานการพิจารณาประจำวัน

ประธานาธิบดีบุชเป็นประธานการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2004

ฝ่ายบริหาร

ฝ่ายบริหารเป็นฝ่ายที่ใหญ่ที่สุดของรัฐบาลกลาง ผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุดในฝ่ายบริหารคือประธานาธิบดี ซึ่งจะมีความระการทำงาน 4 ปี รองประธานาธิบดีจะได้รับการเลือกตั้งในช่วงเวลาเดียวกัน และเป็นคนแรกที่จะเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีหากประธานาธิบดีเสียชีวิตลงหรือไร้สมรรถภาพหรือถูกให้ออกจากตำแหน่งเมื่อมีการถอดถอนประธานาธิบดีและตัดสินว่าประธานาธิบดีมีความผิด

แม้ว่าฝ่ายบริหารจะแบ่งอำนาจกับ 2 ฝ่ายที่เหลือของรัฐบาลเท่าๆ กัน แต่ประธานาธิบดีเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในรัฐบาล ต่อไปนี้เป็นอำนาจและบทบาทของประธานาธิบดี

- ◎ แต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสุดและผู้พิพากษาศาลของรัฐบาลกลางระดับรองลงมา การแต่งตั้งจะต้องได้รับการยืนยันจากวุฒิสภา
- ◎ แต่งตั้งคณะรัฐมนตรี ซึ่งประกอบไปด้วยรัฐมนตรีและหัวหน้าหน่วยงานที่ต้องได้รับการยืนยันจากวุฒิสภา
- ◎ ทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด
- ◎ ทำหน้าที่เป็นประมุขของรัฐโดยตำแหน่ง
- ◎ เจรจาสนธิสัญญาระหว่างประเทศ และข้อตกลงกับชนเผ่าอเมริกันอินเดียนซึ่งวุฒิสภาจะต้องให้สัตยาบัน
- ◎ คัดค้านกฎหมายที่ผ่านโดยสภาองเกรส
- ◎ อภัยโทษและลดโทษความผิดอาญา (ยกเว้นการถอดถอนเจ้าหน้าที่จากตำแหน่ง)

นอกจากอำนาจตามรัฐธรรมนูญเหล่านี้แล้ว ประธานาธิบดีที่อยู่ในตำแหน่งยังมีอำนาจที่ไม่เป็นทางการ หรือไม่ก็เป็นอำนาจที่ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญ ประการแรกและสำคัญที่สุด คือ ประธานาธิบดีสามารถออกคำสั่งฝ่ายบริหาร (executive order) ซึ่งเป็นคำสั่งที่มีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย คำสั่งฝ่ายบริหารส่วนใหญ่จะนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ เช่น

- ๑ ตั้งโครงการใหม่ สำนักงานใหม่ หรืองานใหม่เพื่อส่งเสริมและดำเนินงานตามวาระทางการเมืองของประธานาธิบดี
- ๑ กำหนดนโยบายที่มีผลต่อการนำกฎหมายฉบับที่คองเกรสผ่านไปใช้ปฏิบัติหรือใช้บังคับ
- ๑ ประกาศวันหยุดของข้าราชการสหรัฐ

คำสั่งบริหารอาจเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังของประธานาธิบดีในการบรรลุวัตถุประสงค์ด้านนโยบายและศาลสูงสุดก็เคยสนับสนุนคำสั่งนี้มาแล้ว คำสั่งบริหารแต่ละคำสั่งอาจถูกคัดค้านหรือแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายของคองเกรส แต่กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้ต้องมีลายมือชื่อของประธานาธิบดีจึงจะมีผลใช้บังคับ เว้นแต่สภาคองเกรสจะคัดค้านการไว้ตัวของประธานาธิบดี นอกจากนี้ อาจมีการคัดค้านคำสั่งบริหารในศาลหากมีความเห็นว่าคำสั่งบริหารละเมิดรัฐธรรมนูญหรือขัดแย้งกับกฎหมายที่มีอยู่

ประการสุดท้าย ประธานาธิบดีทำหน้าที่เป็นหัวหน้าพรรคการเมืองของตน และสามารถใช้อำนาจทางกฎหมายและฐานะของประธานาธิบดีแสดงความเห็นทางการเมืองตลอดจนผลักดันวัตถุประสงค์ทางการเมืองของตน ทั้งกับสาธารณชนและสมาชิกในพรรคการเมืองของตนในสภาคองเกรส

กระทรวงและหน่วยงาน

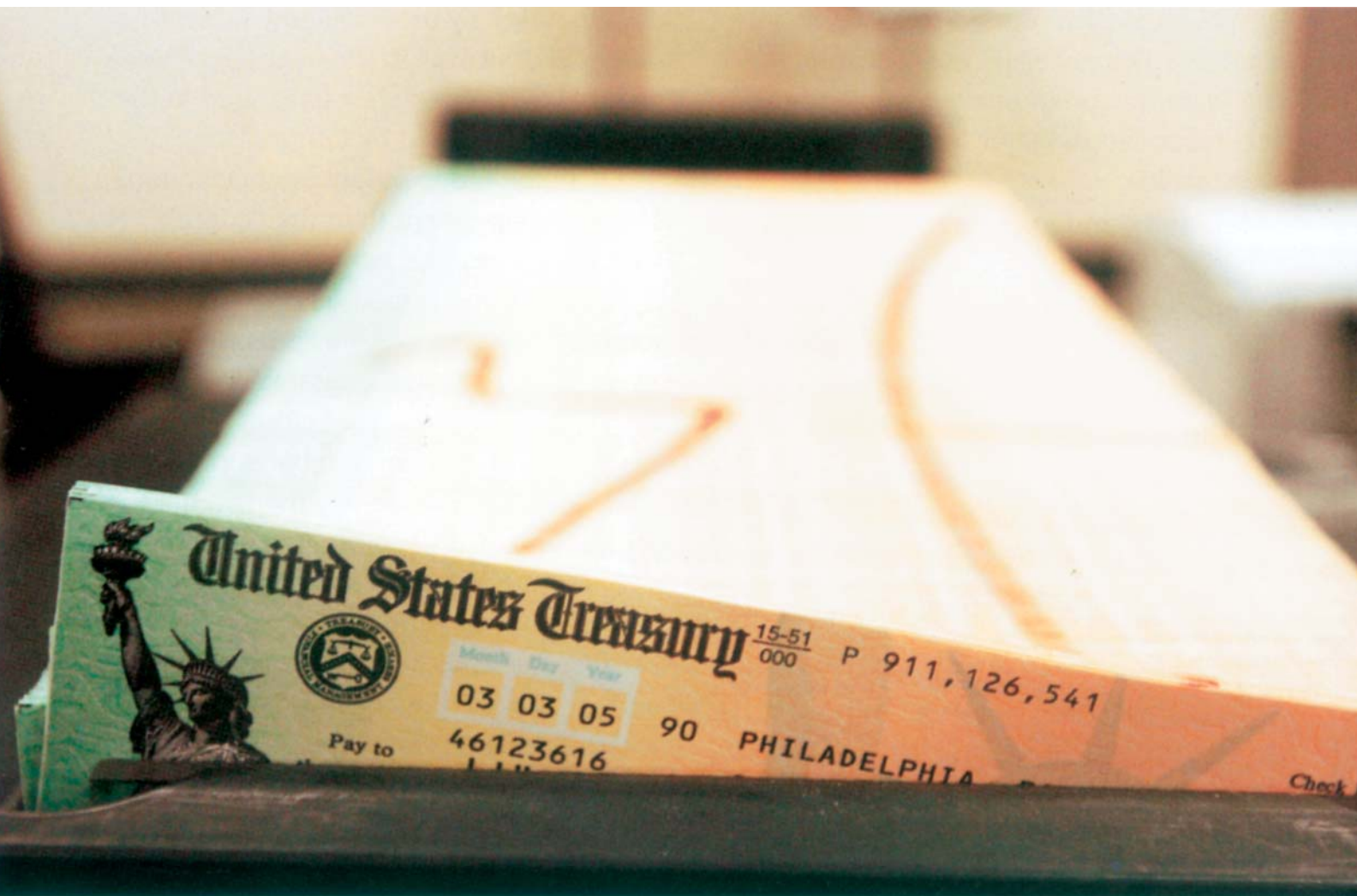
ถัดไปจากประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีคือกระทรวง 15 กระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ ที่รวมกันเป็น “รัฐบาล” ที่เราเห็นทุกวัน กระทรวงเหล่านี้รับผิดชอบในการบริหารกฎหมาย บังคับกฎหมายและให้บริการต่าง ๆ ของรัฐ หน้าที่ของกระทรวงส่งผลอย่างกว้างขวางและมีผลกระทบต่อชีวิตของอเมริกันชน

กระทรวง 15 กระทรวงได้แก่

- ๑ กระทรวงเกษตร
- ๑ กระทรวงพาณิชย์
- ๑ กระทรวงกลาโหม
- ๑ กระทรวงศึกษาธิการ
- ๑ กระทรวงพลังงาน
- ๑ กระทรวงสาธารณสุขและบริการมนุษย์ชน
- ๑ กระทรวงความมั่นคงแห่งมาตุภูมิ
- ๑ กระทรวงการเคหะและพัฒนานคร
- ๑ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติ
- ๑ กระทรวงยุติธรรม
- ๑ กระทรวงแรงงาน
- ๑ กระทรวงการต่างประเทศ
- ๑ กระทรวงคมนาคม
- ๑ กระทรวงการคลัง
- ๑ กระทรวงกิจการทหารผ่านศึก

หน่วยงานรัฐบาลกลางรวบรวมข้อมูลและริเริ่มโครงการต่างๆ นักวิทยาศาสตร์คนนี้ทำงานในกระทรวงพลังงาน ใช้เครื่องบินเก็บข้อมูลลมภาวะทางอากาศในมลรัฐนิวอิงแลนด์

รัฐบาลจ่ายเงินบำนาญผู้สูงอายุ หรือที่รู้จักกันในสหรัฐฯว่า ประกันสังคม ให้แก่ประชาชนหลายล้านคน ในภาพข้างบน เช็คที่พิมพ์เรียบร้อยแล้วกำลังถูกส่งไปยังหน่วยงานบริหารการเงินของกระทรวงการคลังในเมืองฟิลาเดลเฟีย มลรัฐเพนซิลเวเนีย

แต่ละกระทรวงจะมีรัฐมนตรี (Secretary) เป็นหัวหน้าซึ่งประธานาธิบดีจะเป็นผู้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวภายใต้การยืนยันของวุฒิสภา รัฐมนตรีประจำกระทรวงจะเป็นสมาชิกคณะรัฐมนตรีของประธานาธิบดีตามกฎหมาย และเป็นกลุ่มคนที่ให้คำปรึกษาแก่ประธานาธิบดีในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของตน ประธานาธิบดีอาจให้สถานภาพในระดับคณะรัฐมนตรีแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารระดับสูงรายอื่น ๆ โดยทั่วไป เจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้แก่รองประธานาธิบดี หัวหน้าคณะทำงานของประธานาธิบดี ผู้อำนวยการสำนักงานบริหารและงบประมาณ และผู้แทนการค้าของสหรัฐ ตำแหน่งอื่นที่กำลังได้รับพิจารณาหรือได้รับการพิจารณาไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่าเป็นตำแหน่งในระดับ

คณะรัฐมนตรี คือ ผู้อำนวยการสำนักงานคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ผู้อำนวยการสำนักงานข่าวกรองกลาง และที่ปรึกษาฝ่ายความมั่นคงของประเทศของประธานาธิบดี

นอกจากกระทรวงแล้ว ยังมีหน่วยงานและคณะกรรมการอิสระของฝ่ายบริหารอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งบางแห่งค่อนข้างใหญ่ ยกตัวอย่างเช่น ไปรษณีย์สหรัฐ สำนักงานคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และองค์การนาซ่า

หน่วยงานด้านกำกับดูแลเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจค่อนข้างมาก หน่วยงานเหล่านี้ได้รับอำนาจจากสภาองเกรสเพื่อออกและบังคับใช้กฎที่กำกับดูแลเศรษฐกิจส่วนหนึ่งส่วนใดซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับปัญหาเทคนิคที่สลับซับซ้อน หน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลงานหลัก ๆ ได้แก่

- ๑ คณะกรรมการหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์
- ๑ คณะกรรมการพาณิชย์แห่งรัฐบาลกลาง
- ๑ คณะกรรมการวางกฎระเบียบการใช้นิวเคลียร์
- ๑ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา
- ๑ คณะกรรมการการสื่อสารของรัฐบาลกลาง
- ๑ สำนักงานคุ้มครองสิ่งแวดล้อม
- ๑ คณะกรรมการโอกาสที่เท่าเทียมในการทำงาน
- ๑ คณะกรรมการพิจารณาความปลอดภัยและอนามัยในงานอาชีพ

พร้อมกับหน่วยงานอื่นที่ทำหน้าที่กำกับดูแลหน่วยงานเหล่านี้จะออกระเบียบที่มีผลกระทบต่อธุรกิจเกือบทุกแห่งและผู้บริโภคเกือบทุกคน สมาชิกคณะกรรมการและหัวหน้าหน่วยงานจะได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีโดยมีวุฒิสภาให้ความเห็นชอบระเบียบของหน่วยงานเหล่านี้มีผลบังคับใช้เทียบเท่า

กฎหมายแต่อาจถูกคัดค้านในชั้นศาลหรือถูกสภาคองเกรสคว่ำ

ในบรรดาหน่วยงานอิสระทั้งหมด คงไม่มีหน่วยงานใดอิสระไปกว่าธนาคารกลางสหรัฐ (Federal Reserve System) ซึ่งเป็นธนาคารกลางของประเทศที่รู้จักกันในชื่อที่เรียกง่าย ๆ ว่า “เดอะเฟด” (The Fed) คณะผู้ว่าการ (Board of Governors) ของธนาคารกลางรับผิดชอบในการกำหนดนโยบายการเงินของประเทศ กำหนดอัตราดอกเบี้ยและปริมาณเงิน การตัดสินใจของธนาคารกลางมีผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อเศรษฐกิจสหรัฐ อัตราดอกเบี้ย ภาวะเงินเฟ้อ การสร้างงาน และการค้าระหว่างประเทศ จะว่าไปแล้ว หลายคนเห็นว่าประธานคณะผู้ว่าการธนาคารกลางสหรัฐ เป็นบุคคลที่มีอำนาจสูงสุดเป็นลำดับสองในรัฐบาลรองจากประธานาธิบดีด้วยซ้ำไป

การสืบทอดอำนาจของประธานาธิบดี

กิระทรวงความมั่นคงแห่งมาตุภูมิเป็นกระทรวงระดับรัฐมนตรีกระทรวงใหม่ที่สุดของสหรัฐอเมริกา วันที่ก่อตั้งกระทรวงมีความสำคัญ เพราะความเป็นประธานาธิบดีจะถูกส่งต่อให้กับรองประธานาธิบดีในกรณีที่ประธานาธิบดีเสียชีวิตหรือไร้สมรรถภาพ หากรองประธานาธิบดีไม่สามารถรับหน้าที่ได้ ลำดับการสืบทอดตำแหน่งจะเป็นดังนี้

- ๑ ประธานสภาผู้แทนราษฎร
- ๑ ประธานชั่วคราว (Pro-Tem) ของวุฒิสภา
- ๑ รัฐมนตรีประจำกระทรวง ซึ่งโดยทั่วไป จะขึ้นอยู่กับลำดับกระทรวงที่ได้รับการก่อตั้ง โดยเริ่มตั้งแต่กระทรวงการต่างประเทศ

อาคารศาลสูงสุดของสหรัฐ ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.เป็นที่ตั้งของศาลสูงสุดของประเทศ ผู้พิพากษาศาลสูงสุด 9 ท่านมีบทบาทสำคัญในการตีความประเด็นทางกฎหมายและรัฐธรรมนูญสำหรับประเทศ

ฝ่ายตุลาการ

ฝ่ายตุลาการรับผิดชอบในการตัดสินคดีทางกฎหมายที่คัดค้านหรือเรียกร้องให้มีการตีความการดำเนินการของสภาคองเกรส ฝ่ายตุลาการยังพิจารณาคดีอาญาที่จำเลยถูกกล่าวหาว่าละเมิดกฎหมายของรัฐบาลกลาง ศาลรัฐบาลกลาง (Federal courts) ยังมีอำนาจอุทธรณ์เหนือกฎหมายรัฐ หากมีการตั้งคำถามว่ากฎหมายรัฐดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ตลอดจนมีอำนาจเหนือคดีที่เกี่ยวข้องกับรัฐมากกว่า 1 รัฐ หรือประชาชนของรัฐมากกว่า 1 รัฐ หรือคนต่างชาติ

ฝ่ายตุลาการจะประกอบไปด้วยศาลสูงสุดและศาลของรัฐบาลกลางระดับรองลงมา ซึ่งรวมถึงศาลอุทธรณ์ (หรือที่รู้จักกันในนาม Circuit Courts หรือ Appellate Courts) ศาลแขวงของรัฐบาลกลาง ศาลคดีล้มละลาย และศาลสินไหมทดแทนของรัฐบาลกลาง ศาลยุติธรรมของรัฐบาลกลางจะพิจารณาคดีแพ่งและอาญาที่ศาลของรัฐอุทธรณ์มา เขตอำนาจเดิมของศาลยุติธรรมของรัฐบาลกลางครอบคลุมคดีที่เกี่ยวข้องกับสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า การเรียกร้องค่าสินไหม

ทดแทนจากรัฐบาลกลาง คดีล้มละลาย หลักทรัพย์การเงิน กฎหมายพาณิชย์นาวี และการเรียกสินไหมทดแทนระหว่างประเทศ

ในฐานะที่มีอำนาจแยกจากรัฐบาล ฝ่ายตุลาการจะเป็นอิสระจากอีก 2 ฝ่าย โดยจะอยู่ภายใต้ระบบถ่วงดุลอำนาจตามที่จำกัดความในรัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรมของรัฐบาลกลางที่มีความเป็นอิสระเป็นสิ่งจำเป็นในการก่อให้เกิดความยุติธรรม ตลอดจนความเที่ยงธรรมที่เท่าเทียมกันสำหรับพลเมืองทุกคน รัฐธรรมนูญส่งเสริมให้เกิดความอิสระทางด้านตุลาการในสองทางหลักๆ ทางแรก ผู้พิพากษาของรัฐบาลกลาง จะได้รับการแต่งตั้งให้อยู่ในตำแหน่งตลอดชีวิต และอาจถูกถอดออกจากตำแหน่งโดยสภาองเกรสด้วยวิธีการถอดถอนและตัดสินว่ากระทำความผิดในข้อหา “ทรยศ รับสินบน และก่ออาชญากรรมและทำความผิดร้ายแรงอื่นๆ” เท่านั้น ทางที่สอง รัฐธรรมนูญบัญญัติว่าการจ่ายเงินค่าตอบแทนให้กับผู้พิพากษาศาลของรัฐบาลกลาง “จะต้องไม่ลดลงขณะที่ผู้พิพากษาดำรงตำแหน่ง” ซึ่งหมายความว่าทั้งประธานาธิบดีและสภาองเกรสต่างไม่สามารถลดเงินเดือนของผู้พิพากษารัฐบาลกลางได้ ความคุ้มครองทั้ง 2 ประการนี้ทำให้

ศาลรัฐบาลกลางสามารถตัดสินคดี โดยไม่ต้องสนใจเรื่องคะแนนนิยมจากประชาชนและอิทธิพลทางการเมือง

แม้ว่าผู้ร่างรัฐธรรมนูญจะต้องการให้ฝ่ายตุลาการเป็นอำนาจที่รอดพ้นจากแรงกดดันทางการเมืองและความเห็นส่วนใหญ่ของประชาชนก็ตาม แต่กระบวนการในการเลือกผู้พิพากษาได้กลายเป็นเรื่องของการเมืองอย่างมาก ผู้พิพากษาศาลสูงสุดและผู้พิพากษาศาลรัฐบาลกลางระดับรองลงมาจะถูกเสนอชื่อโดยประธานาธิบดีและเข้ารับตำแหน่งก็ต่อเมื่อได้รับการยืนยันจากวุฒิสภาเท่านั้น

ขณะนี้ ศาลสูงสุดมีผู้พิพากษาทั้งหมด 9 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่กฎหมายกำหนด สภาองเกรสจะเป็นผู้จัดตั้งศาลรัฐบาลกลางระดับรองลงมา รวมถึงเขตอำนาจของศาลเหล่านี้ จำนวนผู้พิพากษา และงบประมาณอย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีอาจแต่งตั้งผู้พิพากษาเป็นการชั่วคราวนอกสมัยประชุมของสภาองเกรสในขณะเดียวกัน เจ้าหน้าที่ศาลของรัฐบาลกลางซึ่งทำหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม เช่น กำหนดเงินประกันตัว ออกหมายต่าง ๆ และพิจารณาคดีที่มีความผิดลหุโทษ จะได้รับการแต่งตั้งจากผู้พิพากษาศาลแขวงของรัฐบาลกลางและอยู่ในตำแหน่งเป็นเวลา 8 ปี

ศาลสูงสุดและสิทธิพลเมือง

นักเรียนผิวขาวและผิวดำเรียนหนังสือด้วยกันที่โรงเรียนมัธยมคลินตันในเมืองคลินตัน มลรัฐเทนเนสซีในปี ค.ศ. 1964 ในคริสต์ทศวรรษ 1960 มีความก้าวหน้าของบูรณาการทางเชื้อชาติหลายประการในสหรัฐ ซึ่งเป็นผลจากการความคิดเห็นของสาธารณชนและระบบศาลยุติธรรมของรัฐบาลกลาง

บทบาทของศาลสูงสุดในฐานะหุ้นส่วนที่มีฐานะเท่าเทียมกันในรัฐบาลถูกย้ำเน้นให้เห็นเด่นชัดมากยิ่งขึ้นจากคดีระหว่างมาร์เบอร์และเมดิสันในปี 1803 (Marbury vs. Madison) ในกรณีนี้ ศาลสูงสุดประกาศให้กฎหมายที่สภาองเกรสเป็นผู้ผ่านและที่ประธานาธิบดีเป็นผู้ลงนาม ขัดต่อรัฐธรรมนูญเป็นครั้งแรก ซึ่งทำให้กฎหมายฉบับดังกล่าวเป็นโมฆะ ดังนั้น แทนที่จะเป็นศาลที่ทำหน้าที่ตีความกฎหมาย ศาลสูงสุดยังมีอำนาจในการประกาศให้กฎหมายเป็นโมฆะอีกด้วย

แม้จะใช้เวลาอีก 54 ปีกว่าที่ศาลสูงสุดจะประกาศให้กฎหมายอีกฉบับเป็นโมฆะก็ตาม แต่ศาลสูงสุดกลับมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะในเรื่องของสิทธิพลเมือง คดีสำคัญ ๆ อีกหลายคดีกลายเป็นแรงผลักดันในการขยายสิทธิของชนกลุ่มน้อยและการคุ้มครองจำเลยในคดีอาญา ซึ่งในหลายคดี แม้จะมีการโต้เถียงอย่างใหญ่โตในขณะเกิดเรื่อง แต่กลับได้รับการยกย่องว่าเป็นชัยชนะเหนือความอยุติธรรมอย่างถาวร ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคดีที่ส่งผลกระทบเป็นเวลายาวนาน

๑ ในปี 1954 ในคดีระหว่างบราวน์และคณะกรรมการการศึกษา (Brown vs. Board of Education) ศาลสูงสุดตัดสินว่าการมีโรงเรียนคนผิวขาวและคนผิวดำแยกกัน ถือว่าไม่เสมอภาค ซึ่งส่งผลให้มีความพยายามยกเลิกการแยกคนผิวดำออกจากคนผิวขาวอย่างขนานใหญ่ในโรงเรียนของรัฐ

๑ ในปี 1956 ศาลสูงสุดพิพากษายืนคำตัดสินของศาลชั้นรองลงมา ซึ่งประกาศให้กฎหมายของรัฐที่ปฏิบัติต่อชนกลุ่มน้อยอย่างไม่เท่าเทียมกับชนกลุ่มอื่นไม่มีผล การปฏิบัติอย่างเช่น การบังคับให้คนผิวดำต้องนั่งด้านหลังรถเมล์ (ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่นำไปสู่การฟ้องร้อง) ถูกประกาศว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๑ ในปี 1967 ในคดีระหว่างมิแรนด้าและอริโซนา (Miranda vs. Arizona) ศาลสูงสุดตัดสินว่าบุคคลธรรมดาที่ถูกตำรวจกักกันตัว จะต้องได้รับการชี้แจงสิทธิของตนว่ามีสิทธิไม่พูดอะไร และมีทนายความให้คำปรึกษา ซึ่งสิทธิเหล่านี้รู้จักกันในเวลาต่อมาว่า “สิทธิมิแรนด้า” (Miranda rights)

ในคดีสำคัญ ๆ เหล่านี้และคดีอื่น ๆ อีกหลายคดี ศาลสูงสุดประกาศให้กฎหมายและวิธีปฏิบัติของรัฐรวมทั้งของรัฐบาลท้องถิ่นหลายฉบับที่ปฏิเสธสิทธิที่เท่าเทียมกันของชนกลุ่มน้อยตามกฎหมายไม่มีผลอีกต่อไป ซึ่งรากฐานสำคัญของคำตัดสินเหล่านี้ ได้แก่ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 14 ซึ่งมีเนื้อหาบางส่วนระบุไว้ดังนี้

“มลรัฐใดจะออกกฎหมายหรือบังคับใช้กฎหมายที่เป็นการลดรองเอกสิทธิ์ หรือความคุ้มกันที่พลเมืองของสหรัฐจะพึงได้รับไม่ได้ หรือมลรัฐใดจะลดรองสิทธิในชีวิต เสรีภาพหรือทรัพย์สินของบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกระบวนการความแห่งกฎหมายหรือจะปฏิเสธไม่ให้บุคคลใดที่อยู่ในเขตอำนาจได้รับความคุ้มครองแห่งกฎหมายโดยเท่าเทียมกันไม่ได้”

“...ความยุติธรรมเป็นเกราะป้องกันเสรีภาพและทรัพย์สินของเราภายใต้รัฐธรรมนูญ”

-ชาร์ลส์ อีแวนซ์ ฮิวจ์ (Charles Evans Hughes)

ประธานศาลสูงสุดสหรัฐอเมริกา 1930-1941

ระบบการถ่วงดุลอำนาจ

ฝ่ายบริหาร

- ◎ วุฒิสภาให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งบุคคลที่ประธานาธิบดีเสนอเข้ารับตำแหน่งฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ
- ◎ รัฐสภาสามารถลงมติถอดถอนประธานาธิบดี
- ◎ รัฐสภาใช้สิทธิควบคุมดูแลการทำงานของฝ่ายบริหาร
- ◎ รัฐสภาควบคุมงบประมาณ
- ◎ รัฐสภาสามารถฟ้องและปลดประธานาธิบดีออกจากตำแหน่งเมื่อมีการพิพากษาลงโทษ

- ◎ สามารถยับยั้งการออกกฎหมาย
- ◎ รองประธานาธิบดีเป็นประธานการประชุมวุฒิสภาและสามารถยับยั้งการออกเสียงลงมติ

- ◎ หัวหน้าผู้พิพากษาศาลสูงสุดเป็นประธานการพิจารณาคดีถอดถอนประธานาธิบดีออกจากตำแหน่ง
- ◎ สามารถประกาศว่าการกระทำของประธานาธิบดีขัดต่อรัฐธรรมนูญ

- ◎ แต่งตั้งผู้พิพากษาของศาลรัฐบาลกลาง
- ◎ เป็นตัวแทนรัฐบาลกลางเมื่อต้องขึ้นศาล
- ◎ ประธานาธิบดีสามารถอภัยโทษความผิดต่างๆ ยกเว้นการถอดถอนเจ้าหน้าที่ออกจากตำแหน่ง

ฝ่ายนิติบัญญัติ

- ◎ วุฒิสภาให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งผู้พิพากษา
- ◎ สามารถฟ้องและปลดผู้พิพากษาออกจากตำแหน่ง
- ◎ กำหนดขนาดของศาลสูงสุด
- ◎ สามารถริเริ่มการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
- ◎ ตั้งศาลของรัฐบาลกลางที่ต่ำกว่าศาลสูงสุด

ฝ่ายตุลาการ

- ◎ ตีความกฎหมาย และมีอำนาจประกาศว่ากฎหมายนั้นๆ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

รัฐบาลระดับรัฐ

อาคารศาลสูงสุดประจำมลรัฐในเมืองซานฟรานซิสโก มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นที่ตั้งของศาลสูงสุดประจำมลรัฐและศาลภูมิภาคอื่นๆ ซึ่งรวมถึงศาลอุทธรณ์ของรัฐบาลกลาง ระบบศาลรัฐบาลกลางครอบคลุมทั่วประเทศและเป็นโครงสร้างกฎหมายของชาติ นอกเหนือจากศาลของมลรัฐและกฎหมายของมลรัฐ

ในระบบรัฐบาลกลาง สหรัฐอเมริกามีรัฐบาลหลายระดับ นับตั้งแต่รัฐบาลกลาง ไปจนถึงรัฐบาลระดับรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น รัฐบาลกลางและรัฐบาลรัฐทั้งสองระดับนี้ มีการระบุไว้ในรัฐธรรมนูญสหรัฐ

รัฐธรรมนูญสหรัฐให้อำนาจแก่องค์กรในการรับรัฐใหม่ ๆ เข้าไปในสหพันธรัฐ นับตั้งแต่รัฐดั้งเดิมจำนวน 13 รัฐที่ลงนามให้สัตยาบันต่อรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาได้ขยายกลายเป็น 50 รัฐ ซึ่งมีความหลากหลายในแง่ของประชากรและขนาดของภูมิศาสตร์ นอกไปจาก 50 รัฐแล้ว ยังมีเขตของรัฐบาลกลางอีก 1 เขต ซึ่งได้แก่ดิสมิทธิคอลลัมเบีย (District of Columbia)

เมืองหลวงของประเทศซึ่งไม่ใช่ส่วนหนึ่งของรัฐใด ดิสมิทธิคอลลัมเบียบริหารโดยรัฐบาลเมือง (city government) โดยมีสภาองเกรสของสหรัฐเป็นผู้ควบคุมงบประมาณและดูแลเรื่องการบริหารจัดการ

รัฐบาลระดับรัฐไม่ใช่หน่วยย่อยของรัฐบาลกลาง แต่ละรัฐมีอธิปไตยของตัวเอง และไม่ต้องรายงานต่อรัฐบาลกลางภายใต้วิถีรัฐธรรมนูญแต่ประการใด อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญสหรัฐและกฎหมายของรัฐบาลกลางมีอำนาจเหนือรัฐธรรมนูญของรัฐและกฎหมายของรัฐในเรื่องที่มีความเห็นไม่ตรงกัน

โครงสร้างของรัฐบาลระดับรัฐ

รัฐธรรมนูญสหรัฐรับประกันรูปแบบของการเป็นรัฐบาลภายใต้ระบบสาธารณรัฐ (Republican) ของแต่ละรัฐ ซึ่งหมายถึง รัฐบาลที่บริหารจัดการโดยตัวแทนที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน รัฐบาลระดับรัฐโดยทั่วไปจะมีรูปแบบเหมือนรัฐบาลกลาง แต่ละรัฐจะมีหัวหน้าฝ่ายบริหาร (ผู้ว่าการรัฐ) ที่ได้รับการเลือกตั้ง ฝ่ายตุลาการที่เป็นอิสระ และฝ่ายนิติบัญญัติที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชน

ฝ่ายบริหาร

ฝ่ายบริหารของแต่ละรัฐ จะรับผิดชอบบริหารจัดการรัฐบาลในแต่ละวัน โดยให้บริการต่าง ๆ และบังคับใช้กฎหมาย ภายใต้การนำของผู้ว่าการรัฐที่ได้รับการเลือกตั้งจากการลงคะแนนเสียงทั่วทั้งรัฐเพื่อดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 2 หรือ 4 ปี ขึ้นอยู่กับรัฐ เจ้าหน้าที่บริหารระดับสูงอื่น ๆ ที่อาจมาจากการเลือกตั้งมากกว่าแต่งตั้ง มีอาทิรองผู้ว่าการรัฐ เลขานุการรัฐ อัยการสูงสุดประจำรัฐ ผู้ตรวจบัญชี และสมาชิกคณะกรรมการและคณะกรรมการต่าง ๆ ทั้งนี้ ตำแหน่งที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งตามปกติจะได้รับการแต่งตั้งจากผู้ว่าการรัฐ

ฝ่ายนิติบัญญัติ

ทุกรัฐจะมีรัฐสภาที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน ซึ่งประกอบไปด้วยสภา 2 สภา ยกเว้นรัฐเนบราสก้าที่มีรัฐสภาซึ่งมีสภาเดียว สมาชิกรัฐสภาจะได้รับการเลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งที่มีผู้แทนเพียงคนเดียว (single-member district) และโดยปกติจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 หรือ 4 ปี ชื่อของสภาจะแตกต่างกันไปแล้วแต่รัฐ ในรัฐส่วนใหญ่ สภาสูงจะเรียกว่าวุฒิสภา ในขณะที่สภาล่างจะเรียกว่าสภาผู้แทนราษฎร สภาผู้แทน หรือสภาแห่งรัฐ

หน้าที่หลักของฝ่ายนิติบัญญัติรวมถึงการตรากฎหมายใหม่ ให้ความเห็นชอบงบประมาณของรัฐ ยืนยันการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายตุลาการ

และดูแลการทำงานของฝ่ายบริหาร ในหลายรัฐที่เป็นรัฐขนาดเล็ก ฝ่ายนิติบัญญัติจะทำงานเพียงบางช่วงเวลา และรับค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย โดยอาจมีการประชุมกันเพียงไม่กี่สัปดาห์ หรือไม่ก็เดือนในแต่ละปี และกลับไปทำงานประจำของตัวเองต่อ ในรัฐที่ใหญ่กว่า ฝ่ายนิติบัญญัติจะทำงานทั้งปีและจะได้รับค่าตอบแทนตลอดจนสวัสดิการสำหรับตำแหน่งงานประจำ

ฝ่ายตุลาการ

ระบบศาลประจำรัฐมีอำนาจในเรื่องนอกเหนืออำนาจของศาลรัฐบาลกลาง ซึ่งรวมถึงคดีแพ่งระหว่างคู่กรณีในรัฐเดียวกัน คดีอาญาเกี่ยวกับการละเมิดกฎหมายรัฐหรือกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายครอบครัว และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญของรัฐ

ศาลสูงสุดของแต่ละรัฐ ได้แก่ ศาลสูงสุดหรือศาลอุทธรณ์ของรัฐ โดยผู้พิพากษาส่วนใหญ่จะได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นเวลานาน แต่มักจะไม่ใช้ตลอดชีวิต ศาลสูงส่วนใหญ่จะมีอำนาจแค่ระดับอุทธรณ์เท่านั้น กล่าวคือ พิจารณาคำตัดสินของศาลชั้นต้น และอาจมีการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลดังกล่าวต่อศาลสูงสุดสหรัฐ โครงสร้างของศาลชั้นต้นประจำรัฐ

จะแตกต่างกันมากแล้วแต่รัฐ บางรัฐจะมีศาลสำหรับคดีแพ่งและคดีอาญาแยกจากกัน และทุกรัฐจะมีศาลเทศบาลท้องถิ่นและศาลประจำเทศมณฑลในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเพื่อจัดการกับความผิดลหุโทษและค่าปรับเล็ก ๆ น้อย ๆ

อำนาจและความรับผิดชอบของรัฐบาลระดับรัฐ

ในฐานะองค์กรที่มีอำนาจอธิปไตยภายใต้กรอบของระบบรัฐบาลกลางสหรัฐ แต่ละรัฐจะมีรัฐธรรมนูญเป็นของตัวเอง รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา และองค์กรของรัฐ รัฐมีอำนาจในการตราและบังคับใช้กฎหมาย กำหนดภาษีและปฏิบัติงาน โดยส่วนใหญ่จะไม่ถูกแทรกแซงจากรัฐบาลกลางหรือรัฐอื่น ๆ

คณะกรรมการพลังงานของสภานิติบัญญัติรัฐแมสซาชูเซตส์ฟังคำแถลงของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับข้อเสนอที่จะติดตั้งกังหันลมนอกชายฝั่งเพื่อผลิตพลังงานในปี ค.ศ. 2003

รัฐบาลระดับรัฐมีความรับผิดชอบหลักในการให้บริการสำคัญ ๆ ที่มีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของประชาชน ซึ่งรวมถึง

- ๑ การกำหนดมาตรฐานการศึกษาและวิธีสนับสนุนทางการเงินแก่การศึกษาของรัฐ
- ๑ สร้างและบำรุงรักษาเครือข่ายการคมนาคมขนส่ง
- ๑ ตั้งวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่รัฐให้การสนับสนุนทางการเงิน
- ๑ ออกใบอนุญาตและกำกับดูแลธุรกิจและอาชีพต่าง ๆ
- ๑ จัดตั้งและดูแลศาลที่ไม่ใช่ศาลของรัฐบาลกลางและระบบยุติธรรมสำหรับคดีอาญา
- ๑ รักษาความปลอดภัยทั่วไปให้กับประชาชน
- ๑ ออกทะเบียนสมรสและใบขับขี่รถยนต์
- ๑ ออกและบันทึกสูติบัตรและมรณบัตร

- ๑ บริหารโครงการด้านสุขภาพ ที่พักอาศัยและโภชนาการที่รัฐให้การสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้มีรายได้น้อยและผู้พิการ
- ๑ บริหารสวนสาธารณะของรัฐและสถานที่สันทนาการและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- ๑ จัดการและรับรองการเลือกตั้ง รวมทั้งการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- ๑ บังคับบัญชากองกำลังป้องกันชาติของรัฐ ยกเว้นในกรณีที่มีการเรียกกองทัพให้ไปรบใช้ชาติ

ในหลายรัฐ ความรับผิดชอบเหล่านี้บางอย่างจะถูกมอบหมายหรือไม่ก็มีการทำร่วมกับรัฐบาลท้องถิ่น ยกตัวอย่างเช่น ในหลายรัฐ รัฐบาลของเมืองหรือเทศมณฑลเป็นผู้ออกทะเบียนสมรส

ฝ่ายนิติบัญญัติของมลรัฐมีอำนาจทัดเทียมกับสำนักงานของผู้ว่าการมลรัฐ ในภาพที่ถ่ายเมื่อปี ค.ศ. 2003 นี้ วุฒิสมาชิกของมลรัฐเท็กซัสใช้คอมพิวเตอร์แบบพกพาในห้องประชุมวุฒิสภาของมลรัฐเพื่อตรวจสอบข้อมูลบางประการ

สมาชิกสภานิติบัญญัติในมลรัฐเท็กซัสชี้ป้ายการลงมติ “เห็นด้วย” ในที่อภิปรายในสภาผู้แทนราษฎรของมลรัฐเท็กซัสในการอภิปรายพิจารณาร่างกฎหมายชี้อุดหนุนโรงเรียนในวาระสุดท้ายเมื่อปี ค.ศ. 2005 หลังจากนั้น ร่างกฎหมายนี้ถูกส่งไปวุฒิสภาเพื่อการอภิปรายต่อไป เนื่องจากเท็กซัสมีระบบสภานิติบัญญัติสองสภา

บทบาทของรัฐธรรมนูญแห่งรัฐ

รัฐธรรมนูญแห่งรัฐต่างจากรัฐธรรมนูญของประเทศซึ่งมักจะเขียนไว้กว้างๆ รัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐจะมีรายละเอียดเฉพาะเจาะจงมากกว่า รัฐธรรมนูญของรัฐอาจพูดถึงกฎในการออกพันธบัตรหรือกำหนดเขตอำนาจของศาลประจำรัฐต่างๆ ยาวหลายหน้า เหตุใดรัฐธรรมนูญของรัฐจึงต้องมีรายละเอียดขนาดนี้ เหตุผลหนึ่งคือรัฐธรรมนูญเหล่านี้ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมมากกว่ารัฐธรรมนูญของสหรัฐ ทั้งนี้เพราะในรัฐส่วนใหญ่ สิ่งจำเป็นอย่างเดียวในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ คือ ความเห็นชอบจากผู้ออกเสียงเลือกตั้งส่วนใหญ่ในการเลือกตั้งที่จัดขึ้นทั่วรัฐเท่านั้น

อีกเหตุผลหนึ่งคือรัฐต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะมีอิสระในการใช้อำนาจใดก็ตามที่รัฐธรรมนูญไม่ได้ระบุนำห้าม ซึ่งต่างไปจากรัฐบาลกลาง ดังนั้น เพื่อจำกัดอำนาจของรัฐบาลแต่ละรัฐ จึงจำเป็นต้องมีการเขียนข้อจำกัดเหล่านี้ลงในรัฐธรรมนูญของรัฐ

ประการสุดท้าย รัฐส่วนใหญ่จะถูกรัฐธรรมนูญของตนกำหนดให้มั่งบประมาณแบบสมดุล ข้อยกเว้นต่างๆ เช่น การกู้เงินเพื่อลงทุนในโครงการขนส่งของรัฐหรือโครงการก่อสร้างอื่น ๆ จะต้องบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ

รัฐบาลท้องถิ่น

โครงสร้างของรัฐบาลท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐจะมีบทบัญญัติในการจัดตั้งหน่วยงานของรัฐบาลท้องถิ่น สำหรับทุกรัฐ หน่วยงานท้องถิ่นเหล่านี้จะรวมถึงเทศมณฑล* และเมือง แต่อีกหลายรัฐ ยังมีบทบัญญัติสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นรูปแบบอื่น เช่น วอร์ด (ward) เขตการศึกษาของโรงเรียน (School district) เขตอนุรักษ์ (Conservation district) ตำบล (Township) และหน่วยงานขนส่งต่าง ๆ รัฐบาลท้องถิ่นรูปแบบพิเศษนี้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติตามกฎระเบียบ อำนาจบริหารหรืออำนาจในการเก็บภาษีตามที่จำกัดความในรัฐธรรมนูญแห่งรัฐหรือในกฎหมายของรัฐ

ในสหรัฐอเมริกา มีเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งกว่า 500,000 คน ในจำนวนนี้น้อยกว่า 8,500 คน เป็นเจ้าหน้าที่ในระดับประเทศและระดับรัฐ ในขณะที่ส่วนที่เหลือคือเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลาง ซึ่งได้แก่สมาชิกสภาเมือง สมาชิกคณะกรรมการการศึกษา นายกเทศมนตรี นายอำเภอ และบุคคลอื่นที่ทำงานหลากหลายหน้าที่

รัฐบาลเทศมณฑล

เทศมณฑลคือเขตอันดับแรกในแต่ละรัฐ โดยจะมีขนาดตั้งแต่อย่างน้อยกว่า 100 ตารางกิโลเมตรไปจนถึงมากกว่า 200,000 ตารางกิโลเมตร ใน 48 รัฐ เทศมณฑลเป็นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่ปกครองรองจากรัฐบาลของรัฐ (เทศมณฑลในคอนเนคติกัตและโรดไอแลนด์ไม่มีหน้าที่บริหาร)

หน้าที่หลักของรัฐบาลเทศมณฑล รวมถึงการบันทึก (การเกิด ตาย การโอนที่ดินและอื่นๆ) การจัดการเลือกตั้ง ซึ่งรวมถึงการลงทะเบียนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง การก่อสร้างและบำรุงรักษาถนนในท้องถิ่นและถนนในชนบท การบังคับใช้กฎระเบียบเกี่ยวกับการก่อสร้างและบังคับใช้กฎหมาย (โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบท) บางเทศมณฑลยังมีความ

อาสาสมัครทำการลงทะเบียนคนไร้ที่อยู่อาศัยลงในรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งในที่พักของ Salvation Army ในเมืองเบลล์ มลรัฐแคลิฟอร์เนียเมื่อปี ค.ศ. 2004 รัฐบาลระดับเทศมณฑลและเทศบาลทำงานหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ซึ่งบางครั้ง ในการทำงานดังกล่าวก็ได้รับความช่วยเหลือจากประชาชน

รับผิดชอบร่วมกับรัฐในการให้สวัสดิการสังคมแก่ผู้มีรายได้น้อย การสังเกตการณ์และบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและระเบียบในการก่อสร้าง การดูแลสวัสดิการของเด็ก และยังทำหน้าที่ด้านยุติธรรมในบางรัฐ เทศมณฑลเป็นหน่วยทางภูมิศาสตร์ให้กับเขตการศึกษาของรัฐ แต่โรงเรียนจะมีโครงสร้างในการบริหารจัดการแยกต่างหาก

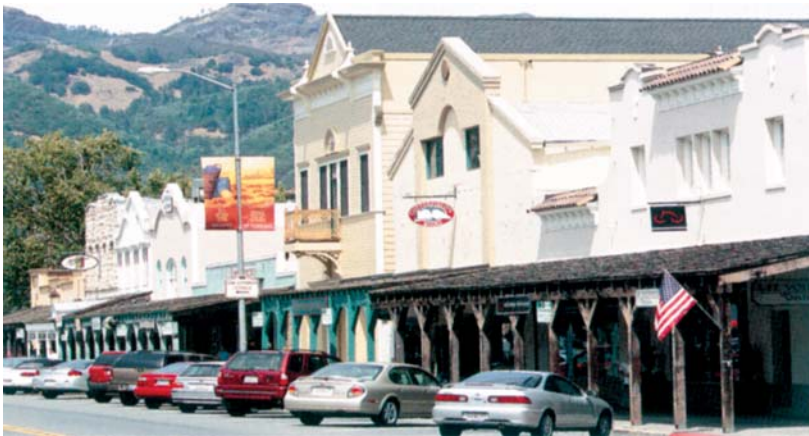
เทศมณฑลจะมีเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนเป็นผู้บริหาร ซึ่งโดยทั่วไปจะประกอบไปด้วยคณะกรรมการควบคุมดูแลหรือคณะกรรมการบริหารของเทศมณฑล ซึ่งจะกำหนดนโยบายและส่วนใหญ่จะทำงานบริหารเช่นกัน ตำแหน่งอื่นที่เป็นตำแหน่งเลือกตั้งในเทศมณฑลอาจรวมถึงนายอำเภอ ผู้พิพากษา ผู้พิพากษาสันติภาพ (justice of peace) หัวหน้าสำนักงานนิติเวช ผู้ตรวจบัญชี ผู้ประเมิน หรืออัยการ นอกไปจากเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งเหล่านี้ หลายเทศมณฑลยังมีผู้บริหารมืออาชีพ ซึ่งได้รับการว่าจ้างให้มาจัดการงานทั่วไปของรัฐบาลในเทศมณฑล

* ในมลรัฐลุยเซียนา เรียกเทศมณฑลหรือเคาน์ตีว่า parish ส่วนในมลรัฐอะแลสกาเรียกว่า borough

เทศบาล

เขตเทศบาลคือเขตที่เป็นที่รวมของเมืองใหญ่ เมืองขนาดกลางหรือหมู่บ้านในเทศมณฑลหรือที่เป็นอิสระจากเทศมณฑล ซึ่งมีอำนาจในการบริหารและเรียกเก็บภาษีของตนเอง โดยมีขนาดตั้งแต่เทศบาลขนาดเล็กที่มีพลเมืองน้อยกว่า 100 คนไปจนถึงมหานครขนาดใหญ่ที่ประกอบไปด้วยเทศมณฑลนับไม่ถ้วน (เช่น นิวยอร์กซิตี)

ความรับผิดชอบของเทศบาล จะรวมถึงความปลอดภัยของประชาชน การดูแลถนนหนทาง สวนสาธารณะ และสถานที่สนทนาการของรัฐ การบำบัดน้ำเสีย การกำจัดขยะ การกำหนดเขต(โซนนิ่ง) และการบังคับใช้กฎหมายการก่อสร้าง บริการรถดับเพลิงและบริการช่วยชีวิต การควบคุมสัตว์ ระบบขนส่งมวลชนและบริการสำคัญอื่นๆ เมืองที่ใหญ่ๆ อาจให้บริการที่พักอาศัย โรงพยาบาลของรัฐ และดูแลโครงการ

เมืองเล็กๆ ทั่วอเมริกา เช่น ชนบทที่รีนดาแห่งนี้ในเมืองนาปาแวลลีย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ต้องพึ่งรัฐบาลท้องถิ่นในการจัดหาสาธารณูปโภคที่จำเป็นสำหรับเทศบาลและชุมชน

สวัสดิการที่เมือง รัฐ หรือรัฐบาลกลางให้การสนับสนุนทางการเงิน หลายเมืองยังเป็นเจ้าของหรือไม่ก็กำกับกิจการสาธารณูปโภค เช่น น้ำ ไฟฟ้า ก๊าซธรรมชาติ และโทรคมนาคม

เมืองและเมืองใหญ่จะมีเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้บริหาร เจ้าหน้าที่เหล่านี้ส่วนใหญ่จะรวมถึง

นายกเทศมนตรีและสภาเมือง (City Council) ซึ่งทำหน้าที่ตัดสินใจและกำหนดนโยบาย นายกเทศมนตรีซึ่งอาจมีตำแหน่งหรือไม่มีก็ได้ในสภาชุดดังกล่าวจะเป็นหัวหน้าเทศบาลและรับผิดชอบดูแลงานบริหารประจำวัน บางเมืองจะมีการบริหารจัดการโดยผู้บริหารเมือง (city manager) ซึ่งเป็นนักบริหารมืออาชีพที่สภาเมืองว่าจ้างเข้ามาบริหารเมือง ผู้บริหารเมืองนี้จะเป็นหัวหน้าคณะบริหารของเมือง และแม้จะไม่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา แต่ก็ต้องอยู่ใต้บังคับบัญชาของสภาเมืองหรือนายกเทศมนตรีที่ได้รับการเลือกตั้ง

รัฐบาลในเขตพิเศษ

ตามสถิติของสำนักสำมะโนประชากรของสหรัฐอเมริกา กว่าหนึ่งในสามขององค์กรรัฐทั้งหมดในสหรัฐ เป็นรัฐบาลในเขตพิเศษ (Special District Government) รัฐบาลในเขตพิเศษเหล่านี้ทำงานอย่าง

อิสระจากรัฐบาลท้องถิ่นอื่น ๆ และส่วนใหญ่จะจัดตั้งขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่พิเศษในบางพื้นที่ ตัวอย่างหน้าที่ได้แก่งานด้าน

- ๑ การอนุรักษ์น้ำและทรัพยากรธรรมชาติ
- ๑ การป้องกันอัคคีภัย
- ๑ การจัดหา
- ๑ บริการฉุกเฉิน
- ๑ การขนส่ง

หัวหน้าของรัฐบาลเหล่านี้อาจได้รับการเลือกตั้งหรือแต่งตั้งก็ได้ อำนาจของรัฐบาลในเขตพิเศษจะแตกต่างกัน

กันมาก แต่หลายคณะมีอำนาจในการกำกับดูแลเรียกเก็บภาษีอย่างกว้างขวาง กิจกรรมของรัฐบาลส่วนใหญ่จะได้รับเงินสนับสนุนจากภาษีที่เรียกเก็บจากการขายสินค้าหรือภาษีอสังหาริมทรัพย์พิเศษที่เรียกเก็บในเขตอำนาจของตน หรือไม่ก็จากค่าธรรมเนียมการให้บริการ

เด็กมองจากรถโรงเรียนด้วยความสนใจ ในบรรดารูปแบบการปกครองท้องถิ่นของสหรัฐอเมริกา เขตโรงเรียน (school district) เป็นที่สนใจของสาธารณชนมากที่สุด ในสหรัฐอเมริกา เขตโรงเรียนมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการศึกษา

การศึกษาของรัฐ

ประชาชนทุกคนที่อยู่ในวัยเรียนจะมีสิทธิ์ได้รับการศึกษาในโรงเรียนของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายจนถึงระดับเกรด 12 (มัธยมศึกษาปีที่ 6)* รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายมหาชนของแต่ละรัฐระบุวิธีการบริหารจัดการและสนับสนุนเงินทุนให้กับการศึกษาของรัฐ ส่วนใหญ่จะมีการจัดตั้งเขตการศึกษาโดยมีคณะกรรมการหรือบอร์ดออฟทรัสต์ (Board of Trustee) ที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน คณะกรรมการการศึกษานี้จะกำหนดงบประมาณ นโยบาย และว่าจ้างผู้บริหารให้มาดูแลโรงเรียน เขตการศึกษาไม่จำเป็นต้องเป็นพื้นที่เดียวกันกับเขตการเมืองอื่น ๆ แม้ว่าบ่อยครั้งที่เขตเหล่านี้มักให้บริการแก่เมืองหรือเทศมณฑลแห่งใดแห่งหนึ่งก็ตาม

ในรัฐส่วนใหญ่ การศึกษาของรัฐจะได้รับเงินสนับสนุนจากภาษีที่ประเมินจากทรัพย์สินส่วนบุคคลหรือของธุรกิจ และรัฐบาลของรัฐเองก็อาจให้เงินเพิ่มเติมจากรายได้ทั่วไปของรัฐ หรือรายได้ที่มาจากการขายสลากกินแบ่งของรัฐ รัฐบาลแต่ละรัฐยังรับผิดชอบในการกำหนดมาตรฐานการศึกษาและนโยบายทั่วไปภายในรัฐ แต่การนำมาตรฐานดังกล่าวไปใช้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการการศึกษาในท้องถิ่น

* ระดับอายุ 17-18 ปี

การเลือกตั้งและกระบวนการเลือกตั้ง

การเลือกตั้งรัฐบาลกลางจะจัดขึ้นในช่วงเดือนพฤศจิกายนในปีที่เป็นเลขคู่ ในขณะที่ประธานาธิบดีวุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีเขตเลือกตั้งซ้อนกัน ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งของคนเหล่านี้ก็ซ้ำซ้อนกันบางส่วนเช่นกัน

- ๑ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนจะได้รับการเลือกตั้งจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตที่ตนเป็นผู้แทนทุก 2 ปี
- ๒ วุฒิสมาชิกจะอยู่ในตำแหน่งครั้งละ 6 ปี โดยวุฒิสมาชิกหนึ่งในสามจะต้องได้รับการเลือกตั้งใหม่ในปีที่เป็นเลขคู่ วุฒิสมาชิกมาจากการเลือกตั้งที่จัดให้มีขึ้นทั่วประเทศ และเป็นตัวแทนประชาชนทั้งหมดในรัฐของตน
- ๓ ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะได้รับการเลือกตั้งพร้อมกันทุก 4 ปีในการเลือกตั้งทั่วประเทศ

กระบวนการเลือกตั้งเริ่มขึ้นก่อนมีการเลือกตั้งจริงค่อนข้างนานเมื่อผู้สมัครแต่ละคนประกาศว่าตนจะลงสมัครรับเลือกตั้ง ในกระบวนการเลือกตั้งของคองเกรส หากผู้สมัครมากกว่า 1 รายจากพรรคการเมืองเดียวกันประสงค์จะลงสมัครเพื่อเข้ารับตำแหน่ง จะมีการจัดให้มีการเลือกตั้งขั้นต้น (primary) เพื่อกำหนดว่าผู้สมัครรายใดมีสิทธิสมควรได้รับการเสนอชื่อให้เป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไป

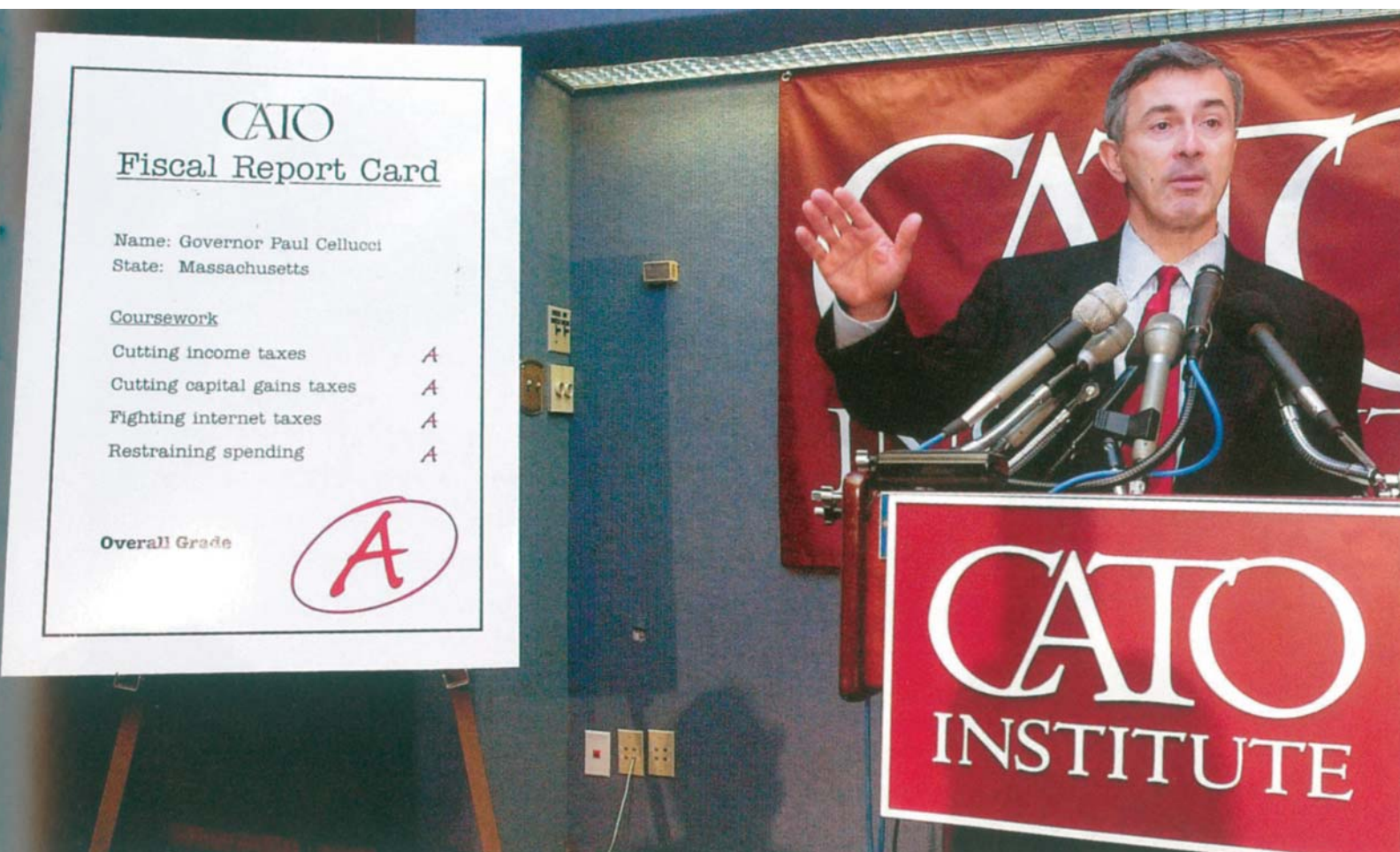
กระบวนการขั้นต้นของการเลือกตั้งประธานาธิบดี จะต่างไปจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรส โดยรัฐจะเริ่มจัดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีขั้นต้น (Primaries) หรือคอคัส (Caucus) ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายนของปีที่มีการเลือกตั้ง ผลของคะแนนเสียงรอบนี้จะเป็นตัวกำหนดว่าจะมีตัวแทนกี่คนที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนผู้สมัครแต่ละคนในที่ประชุมใหญ่พรรคเพื่อเสนอชื่อผู้ลงสมัคร

รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ซึ่งจะจัดขึ้นในช่วงเดือนกรกฎาคมหรือสิงหาคม ในการประชุมใหญ่ของพรรคนี้เองที่จะมีการคัดเลือกผู้ที่จะเป็นตัวแทนของพรรคเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดี

ในการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนพฤศจิกายน วุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะได้รับการเลือกตั้งโดยคะแนนเสียงส่วนใหญ่ของประชาชน (popularity vote) ซึ่งหมายความว่า ผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดจะชนะการเลือกตั้งแม้จะไม่ใช่เสียงข้างมากก็ตาม ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่ละรัฐจะได้รับการจัดสรรจำนวนคะแนนคณะผู้เลือกตั้ง (electoral votes) ซึ่งมีจำนวนเท่ากับจำนวนวุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของรัฐรวมกัน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าดีสทริคตออฟโคลัมเบียจะไม่ใช่อรัฐ แต่ถือว่ามีคะแนนคณะผู้เลือกตั้ง (electoral vote) 3 เสียง

ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีที่ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนมากที่สุดในรัฐหนึ่งจะ “ชนะ” และได้รับคะแนนคณะผู้เลือกตั้งของรัฐนั้นไปทั้งหมด ซึ่งเป็นการชนะในลักษณะที่ผู้ชนะกวาดคะแนนไปทั้งหมด (winner-take-all) หลังมีการรับรองการเลือกตั้งในแต่ละรัฐเรียบร้อยแล้ว จะมีการนับคะแนนคณะผู้เลือกตั้งที่ผู้สมัครแต่ละรายได้รับ หากผู้ลงสมัครได้รับคะแนนคณะผู้เลือกตั้งส่วนใหญ่ (อย่างน้อย 270 เสียงจากทั้งหมด 538 เสียง) ผู้สมัครรายนั้นจะได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชนะ หากไม่มีผู้สมัครรายใดชนะได้ คะแนนคณะผู้เลือกตั้งส่วนใหญ่ สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้เลือกผู้ชนะ โดยผู้แทนราษฎรของแต่ละรัฐจะมีเสียง 1 เสียง เนื่องจากประชาชนไม่ได้เลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่ผู้ลงสมัครอาจได้รับคะแนนเสียงส่วนใหญ่จากประชาชนแต่ก็แพ้การเลือกตั้งอยู่ดี

องค์กรเอกชนและสถาบันที่มีอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะ

พอล เซอลูซี ผู้ว่าการมลรัฐแมสซาชูเซตส์ในสมัยนั้นกล่าวปราศรัยกับสมาชิกสถาบันเคโท (CATO) สถาบันวิจัยแห่งหนึ่ง (Think tank) ในกรุงวอชิงตันเมื่อปี ค.ศ. 2001 Think tank คือ กลุ่มนักวิชาการที่ทำงานวิจัยและเขียนบทความวิจัยเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ Think tank เป็นหนึ่งในองค์กรเอกชนหลากหลายรูปแบบในสหรัฐอเมริกาที่พยายามมีอิทธิพลต่อการบริหารประเทศของรัฐบาล

ระบบการปกครองของสหรัฐมีจุดประสงค์เพื่อให้พลเมืองมีสิทธิออกความเห็น ให้ประชาชนมีสิทธิเข้าถึงรัฐบาล รวมทั้งเป็นระบบที่เปิดกว้างต่อความเห็นและผลประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ เมื่อรัฐบาลมีวิวัฒนาการและเติบโตขึ้นตามกาลเวลา สถาบันที่พยายามส่งอิทธิพลต่อรัฐบาลก็เติบโตและมีวิวัฒนาการตามไปด้วย

สื่อ

สื่อในสหรัฐอเมริกาถูกควบคุมโดยภาคเอกชนและไม่ถูกรัฐบาลเซ็นเซอร์ทางการเมือง นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ วิทยุ และสื่อรูปแบบ

อื่นในสหรัฐยังนิยมตีพิมพ์ความเห็นต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการวิพากษ์และสนับสนุนนโยบายของรัฐด้วย

สื่อทำหน้าที่สำคัญอย่างน้อย 3 อย่างในการก่อให้เกิดอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะ ประการแรกผู้กำหนดนโยบายจะถูกตรวจสอบโดยสื่ออย่างกว้างขวางและสม่ำเสมอ เจ้าหน้าที่รัฐตระหนักดีว่าอะไรก็ตามที่ตนพูดหรือกระทำ แม้แต่ในสถานที่ที่เป็นส่วนตัว อาจไปปรากฏในสื่อได้ ดังนั้น จึงพยายามไม่ตัดสินใจหรือทำอะไรก็ตามที่ตัวเองไม่ต้องการให้สื่อเผยแพร่ออกไป

ประการที่สอง สื่อรายงานข้อเท็จจริงและวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนโยบาย

สาธารณะอย่างอิสระ ซึ่งเป็นการทำหน้าที่ให้การศึกษาแก่สาธารณชนไปในตัว ประการสุดท้าย สื่อทำหน้าที่เป็นเวทีให้กับผู้พิมพ์โฆษณา ผู้ทำหน้าที่กระจายเสียง (ตลอดจนผู้ฟังและผู้อ่าน) ในการนำเสนอความเห็นผ่านบทบรรณาธิการที่อาจมีอิทธิพลต่อผู้อื่น ตัวอย่างเช่น หนังสือพิมพ์ใหญ่หลายฉบับจะออกมาสนับสนุนผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งรายใดรายหนึ่ง หรือไม่ก็ตีพิมพ์บทความของผู้เขียนที่สนับสนุนพรรคการเมืองหนึ่ง พรรคการเมืองใด

ด้วยการเปิดเผยการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐ การให้ข้อมูลแก่สาธารณชนในประเด็นต่างๆ และการให้การสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งและนโยบายใดนโยบายหนึ่ง สื่อจึงมีอิทธิพลต่อนโยบายโดยตรง หรือมีอิทธิพลต่อความเห็นของสาธารณชนโดยอ้อม

กลุ่มผลประโยชน์พิเศษ/ องค์กรเอกชน

กลุ่มผลประโยชน์พิเศษคือองค์กรเอกชนที่ประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีผลประโยชน์หรือมีความเห็นเดียวกันในเรื่องนโยบายสาธารณะ และระดมทรัพยากรต่างๆ ที่ตนมีเข้าด้วยกันเพื่อให้กลุ่มของตนมีสิทธิมีเสียงมากขึ้นในการถกเถียงดำเนินนโยบายต่าง ๆ กลุ่มดังกล่าวมีเป็นพันๆ กลุ่มและเป็นตัวแทนผลประโยชน์เกือบทุกสาขา องค์กรบางแห่งมีประวัติการทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายกว้างๆ มาอย่างยาวนาน ในขณะที่องค์กรบางแห่งจัดตั้งขึ้นชั่วคราวเพื่อสนับสนุนหรือต่อต้านข้อเสนอเกี่ยวกับนโยบายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ตัวอย่างที่เด่นชัดของกลุ่มผลประโยชน์สำคัญ คือกลุ่มที่สนับสนุนการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ผลประโยชน์คนชรา การให้ความคุ้มครองชนกลุ่มน้อย และนโยบายว่าด้วยการค้าเสรี

องค์กรวิจัยนโยบายสาธารณะ

องค์กรเหล่านี้ซึ่งมีบางครั้งจะเรียกว่า “Think Tank” ทำงานวิจัย ตีพิมพ์หนังสือและบทความต่างๆ และบางครั้งจะเตรียมรายงานความเห็นของตนเองที่มีต่อนโยบายสาธารณะ ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้มักถูกขอให้มาให้ถ้อยคำต่อหน้าสภาองค์กรสภอยุโรป และผลงานตีพิมพ์ของคนเหล่านี้มักมีผู้อ่านนำไปใช้อ้างเพื่อสนับสนุน

ความเห็นของตัวเองบ่อยครั้ง

แม้ว่ากลุ่มเหล่านี้บางกลุ่มจะโอนเอียงไปสนับสนุนนโยบายเสรีนิยมหรืออนุรักษนิยมอย่างเห็นได้ชัด แต่มีหลายองค์กรที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความรู้อย่างแท้จริงในเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายสาธารณะ องค์กรที่ทำงานวิจัยเหล่านี้ บางแห่งมีประวัติศาสตร์ในการมีส่วนร่วมที่ก่อให้เกิดการถกเถียงนโยบายสาธารณะ ซึ่งรวมถึง The Brookings Institution, Heritage Foundation, Cato Institute, American Enterprise Institute, Center for Strategic and International Studies และ The Competitive Enterprise Institute

สมาคมการค้า

สมาคมการค้าเป็นองค์กรสำหรับสมาชิกที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนผลประโยชน์ของธุรกิจหรืออาชีพใดอาชีพหนึ่ง สมาคมจะแสดงความเห็นหรือประเด็นสนใจต่างๆ ของสมาชิกต่อผู้กำหนดนโยบายทั้งฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ และที่ที่มีความสำคัญเช่นกันก็คือสมาคมจะรายงานนโยบาย กฎ และข้อเสนอนิโบายใหม่ ๆ ให้สมาชิกทราบ เพื่อที่สมาชิกจะได้รับทราบในสิ่งที่ตนจำเป็นต้องปฏิบัติตาม

สหภาพแรงงาน

ในขณะที่วัตถุประสงค์หลักของสหภาพแรงงานคือทำหน้าที่เป็นตัวแทนสมาชิกในการเจรจากับนายจ้าง นอกจากนี้ สหภาพแรงงานยังทำหน้าที่สำคัญในการผลักดันนโยบายสาธารณะ ดังนั้น ในการเป็นปากเป็นเสียงให้กับสมาชิก ความเห็นของสหภาพแรงงานจึงถูกนำมาพิจารณาเมื่อใดก็ตามที่มีการถกเถียงเรื่องการค้าสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยในที่ทำงาน ระบบสาธารณสุข และประเด็นสำคัญอื่น ๆ

สหภาพแรงงานถือว่ามีอิทธิพลเพราะสหภาพแรงงานมีความสามารถในการระดมสมาชิกให้ออกเสียงและแสดงความเห็น สิ่งที่ทำให้สหภาพแรงงานไม่เหมือนกับสมาคมการค้า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นตัวแทนบริษัทเพียงไม่กี่แห่ง คือ สหภาพแรงงานเป็นตัวแทนคนงานนับพันหรือนับล้านที่เป็นผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งด้วย

องค์กรต่าง ๆ พยายามมีอิทธิพล ต่อนโยบายสาธารณะอย่างไร

องค์กรและสถาบันหลายแห่งพยายามสร้างอิทธิพลต่อนโยบาย สาธารณะและความเห็นของสาธารณชนด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

- ๑ ให้ความรู้เจ้าหน้าที่ราชการและพนักงานของตนเกี่ยวกับผลดีและผลเสียของนโยบายที่เสนอ
- ๑ โฆษณาและประชาสัมพันธ์สนับสนุนทัศนะของตน
- ๑ จัดให้ผู้เชี่ยวชาญออกความเห็น ให้ข้อเท็จจริง ข้อมูล และผลการหยั่งเสียงเพื่อสนับสนุนจุดยืนของตน
- ๑ จัดหาพยานขึ้นแถลงชี้แจงต่อคณะกรรมการสภาของเกรส
- ๑ สนับสนุนให้สมาชิกออกเสียง สื่อสารกับเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา และเขียนจดหมายไปถึงสื่อต่างๆ เพื่อสนับสนุนความเห็นของตน
- ๑ จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินงานทางการเมือง โดยให้การสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งที่สนับสนุนจุดยืนของกลุ่ม

เจ้าหน้าที่สหภาพกล่าวปราศรัยต่อผู้ชุมนุมประท้วงในกรุงนิวยอร์กเมื่อปี ค.ศ. 2004 กลุ่มนี้ชุมนุมเพื่อสนับสนุนคนงานร้านของชำที่นัดหยุดงานประท้วงในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

“ผู้แทนบริษัทที่ทำหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ของบริษัทและผลประโยชน์ของวงการธุรกิจโดยรวมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีหลักการที่ดีช่วยให้รัฐบาลมีข้อมูลประกอบการตัดสินใจได้ดีขึ้น”

- ไบรซ์ ฮาร์โลว์ (Bryce Harlow)

ค.ศ. 1984

องค์กรของรัฐบาลระดับรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่น

เนื่องจากรัฐบาลระดับรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นอาจได้รับผลกระทบอย่างมากจากนโยบายของรัฐบาลกลาง รัฐบาลทั้ง 2 ระดับนี้จึงจัดตั้งสมาคมของตนขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่าผลประโยชน์ของรัฐ เมือง เทศมณฑล และส่วนปกครองต่างๆ ได้รับความคุ้มครอง กลุ่มใหญ่ ๆ ที่อยู่ในประเภทนี้ได้แก่

- ◎ สมาคมผู้ว่าการรัฐแห่งชาติ (National Governors Association)
- ◎ สันนิบาตนครแห่งชาติ (National Leagues of Cities)
- ◎ ที่ประชุมระดับชาติของสภานิติบัญญัติของรัฐ (National Conference of State Legislatures)
- ◎ สมาคมเทศมณฑลแห่งชาติ (National Association of Counties)
- ◎ สมาคมผู้บริหารเมืองระหว่างประเทศ (International City Managers Association)
- ◎ ที่ประชุมนายกเทศมนตรีแห่งสหรัฐอเมริกา (US Conference of Mayors)

องค์กรเหล่านี้มักแสดงความเห็นของตนอย่างเต็มที่ต่อนโยบายของรัฐบาลกลางในเรื่องการคมนาคมขนส่ง ภาษี สิ่งแวดล้อม การศึกษา และนโยบายสังคม ผู้กำหนดนโยบายของรัฐบาลกลางมักต้องมาขอคำแนะนำจากรัฐบาลระดับรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นในเรื่องการจัดและดำเนินโครงการต่าง ๆ เช่น ที่อยู่อาศัย โภชนาการ และการสาธารณสุขที่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลกลางแต่ให้บริการในระดับท้องถิ่น

บุคคลธรรมดาและธุรกิจเอกชน

บุคคลธรรมดาและองค์กรธุรกิจมักจะรวมตัวกันจัดตั้งแนวร่วมหรือกลุ่มผลประโยชน์เพื่อให้รัฐบาลได้รับความเห็นของตน แต่หลายกลุ่มทำมากกว่านั้นเพื่อสร้างอิทธิพลต่อนโยบายของรัฐบาล กิจกรรมเหล่านี้รวมถึงการเขียนจดหมายถึงผู้แทนของตนเกี่ยวกับนโยบายบางอย่าง เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และปรากฏตัวในงานประชานิเทศกรรมและงานสาธารณะอื่น ๆ ที่มีการอภิปรายเกี่ยวกับนโยบาย

เนื่องจากธุรกิจได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากจากนโยบายของรัฐ บริษัทหลายแห่งจึงได้ตั้งหน่วยงานรัฐสัมพันธ์ขึ้นมาเพื่อเป็นตัวแทนผลประโยชน์ของตนในกรุงวอชิงตัน เจ้าหน้าที่หลักของตัวแทนผลประโยชน์เหล่านี้คือให้ความรู้และติดต่อกับผู้กำหนดนโยบายว่าร่างกฎหมายที่มีการนำเสนอจะมีผลกระทบต่อบริษัทของตนอย่างไร ตัวแทนผลประโยชน์เหล่านี้ยังทำหน้าที่อื่นๆ อีกได้แก่

- ◎ แจ้งให้นายจ้างทราบว่ามีกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับบริษัทอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้บริษัทปฏิบัติตามกฎหมายได้ง่ายขึ้น
- ◎ ให้คำแนะนำที่ดีและมีเหตุผลสนับสนุนเกี่ยวกับผลกระทบของร่างกฎหมายที่กำลังนำเสนอ ซึ่งจะช่วยฝ่ายนิติบัญญัติในการร่างกฎหมายที่เป็นธรรมมากขึ้น และมีผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์น้อยลง

ภาพบน - คนงานกำลังแขวนป้ายด้านนอกแมดิสันสแควร์การ์เดนในกรุงนิวยอร์ก ซึ่งเป็นการเตรียมการประชุมใหญ่ของพรรครีพับลิกันในปี ค.ศ. 2004 ภาพล่าง - ป้ายแขวนที่ Fleet Center ซึ่งเป็นที่ประชุมใหญ่

พรรคการเมือง

ในสหรัฐอเมริกา มีพรรคการเมืองใหญ่ระดับประเทศอยู่สองพรรค ได้แก่ พรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกัน พรรคการเมืองทั้งสองและพรรคการเมืองขนาดเล็กอื่นๆ เป็นส่วนสำคัญของระบบการปกครองของอเมริกา พรรคการเมืองจะพยายามมองหาผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งทางการเมือง และระดมทุนเพื่อหาเสียงทางการเมือง กิจกรรมอื่นๆ ของพรรคการเมืองได้แก่

- ๑ การดำเนินโครงการให้การศึกษาผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง
- ๑ ทำวิจัยเกี่ยวกับประเด็นและความเห็นต่าง ๆ
- ๑ ให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐและกิจกรรมต่างๆ ของเจ้าหน้าที่เหล่านั้น

พรรคการเมืองเสียงข้างน้อยยังจัดเวทีแสดงความเห็นคัดค้านฝ่ายบริหาร ซึ่งจะเป็นการถ่วงดุลอำนาจของรัฐเพิ่มเติมอีกด้านหนึ่ง

รัฐบาลต่างประเทศและองค์กร

พหุภาคีต่าง ๆ

ในฐานะผู้มีอำนาจบริหารรัฐที่มีอธิปไตย รัฐบาลสหรัฐจึงพึงรับผิดชอบต่อชาวอเมริกันเท่านั้น อย่างไรก็ตาม รัฐบาลต่างประเทศมีวิธีการที่จะโน้มน้าวนโยบายของสหรัฐ ตัวอย่างเช่น สนธิสัญญาจะกลายเป็นกฎหมายของสหรัฐเมื่อมีการให้สัตยาบัน ในการเจรจาสนธิสัญญาเหล่านี้ รัฐบาลต่างประเทศจึงมีอิทธิพลต่อสิ่งที่กำลังจะกลายเป็นกฎหมายสหรัฐ

รัฐบาลต่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศอาจมีอิทธิพลต่อสหรัฐหลายวิธีทั้งโดยตรงหรือโดยอ้อม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดข้อหนึ่งคือประเด็นขัดแย้งทางการค้า รัฐบาลต่างประเทศมีอำนาจในการเรียกเก็บภาษีสินค้าที่นำเข้าจากสหรัฐ รัฐบาลเหล่านี้อาจเจตนาเรียกเก็บภาษีสินค้าที่มาจากภาคอุตสาหกรรมหรือรัฐที่มีอิทธิพลของสหรัฐ โดยเชื่อว่าผู้ที่ได้รับผลกระทบในสหรัฐอเมริกาก็จะเรียกร้องให้รัฐบาลเปลี่ยนแปลงนโยบายเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี

ในขณะที่รัฐบาลต่างประเทศสามารถดำเนินการประชาสัมพันธ์และวิ่งเต้นผ่านทางสถานทูตของตนในสหรัฐอเมริกา แต่รัฐบาลต่างประเทศไม่สามารถให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งรัฐบาลกลาง

การจัดการเงินทุนสนับสนุนรัฐบาล ในสหรัฐอเมริกา

รัฐบาลระดับต่าง ๆ ใช้ภาษีและค่าธรรมเนียมหลายประเภทเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการของตนเอง ต่อไปนี้เป็นการสรุปแหล่งเงินรายได้สำคัญ ๆ ของรัฐบาลแต่ละระดับ

รัฐบาลกลาง

- ๑ ภาษีรายได้บุคคลธรรมดาและภาษีรายได้นิติบุคคล
- ๑ ภาษีเงินเดือนสำหรับประกันสังคมและเมดิแคร์
- ๑ ภาษีสรรพสามิต
- ๑ ภาษีมรดกและภาษีของขวัญ
- ๑ ภาษีศุลกากร

รัฐบาลระดับรัฐ

- ๑ ภาษีรายได้บุคคลธรรมดา (43 รัฐ)
- ๑ ภาษีรายได้นิติบุคคล
- ๑ ภาษีขายของรัฐ (45 รัฐ)
- ๑ ภาษีสรรพสามิต
- ๑ ใบอนุญาตและหนังสืออนุญาตทางธุรกิจและวิชาชีพ
- ๑ สลากกินแบ่ง
- ๑ เงินโอนจากรัฐบาลกลาง

เทศมณฑล เทศบาลและหน่วยงานท้องถิ่นอื่น ๆ

- ๑ ภาษีอสังหาริมทรัพย์และภาษีอสังหาริมทรัพย์ส่วนบุคคล
- ๑ ภาษีอสังหาริมทรัพย์เพื่อการพาณิชย์
- ๑ ภาษีขาย (ในรัฐที่อนุญาตให้เรียกเก็บ)
- ๑ ค่าปรับจากการฝ่าฝืนกฎจราจร การจอดรถ และความผิดลหุโทษอื่น ๆ
- ๑ ภาษีรายได้หรือภาษีใบเสร็จรวมของธุรกิจ (ในรัฐที่อนุญาตให้เรียกเก็บ)
- ๑ หนังสืออนุญาต ใบอนุญาตและค่าธรรมเนียมเบ็ดเตล็ด

ศัพท์านุกรม

ศาลอุทธรณ์

คือศาลที่รับพิจารณาคดีอุทธรณ์จากศาลชั้นต้น ศาลบางแห่งมีอำนาจทั้งพิจารณาคดีชั้นต้นและคดีอุทธรณ์

ร่างกฎหมาย

คือกฎหมายที่นำเสนอเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา

กฎหมายสิทธิพลเมือง (Bill of Rights)

เป็นชื่อที่ใช้เรียกบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญสหรัฐ 10 ฉบับแรก เนื่องจากเป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองสิทธิของแต่ละบุคคลโดยเฉพาะ

คณะรัฐมนตรี

คือที่ปรึกษาที่ใกล้ชิดกับประธานาธิบดีมากที่สุด ซึ่งประกอบด้วยรองประธานาธิบดีและเจ้ากระทรวงอีก 15 คน ประธานาธิบดีหรือสภาองเกรสอาจมอบสถานภาพระดับรัฐมนตรีให้กับเจ้าหน้าที่ระดับสูงอื่น ๆ ได้

คอคัส (Caucus)

ในระบบการเมืองที่มีประธานาธิบดีเป็นประมุขของสหรัฐอเมริกา คอคัส คือระบบที่รัฐบางรัฐใช้เพื่อเลือกตัวแทนเข้าที่ประชุมเพื่อเสนอชื่อผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับรัฐและระดับประเทศ ในการประชุมคอคัส สมาชิกพรรคการเมืองในท้องถิ่นจะประชุมหารือและเลือกผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งตลอดจนประเด็นต่างๆ ก่อนจะออกเสียง ในสภาองเกรส คอคัสคือการประชุมของสมาชิกจากพรรคการเมืองเดียวกัน

รัฐสภา

คือหน่วยงานด้านนิติบัญญัติ สภาองเกรสสหรัฐประกอบไปด้วยสองสภา คือวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร สภายังหมายถึงห้องประชุมที่แต่ละสภาใช้ประชุมและทำงานของตนด้วย

ระบบการถ่วงดุลอำนาจ

คือระบบที่กำหนดในรัฐธรรมนูญสหรัฐ ซึ่งจะแบ่งอำนาจ

ในการปกครองระหว่างฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ โดยฝ่ายหนึ่งจะใช้อำนาจบางรูปแบบเหนืออีกสองฝ่าย ดังนั้น จึงเป็นการถ่วงดุลอำนาจระหว่างบุคคลและสถาบันต่าง ๆ จำนวนมาก

การยืนยัน (Confirmation)

คือการที่วุฒิสภาสหรัฐให้ความเห็นชอบผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจากประธานาธิบดีให้ดำรงตำแหน่งในฝ่ายบริหารหรือตำแหน่งผู้พิพากษาศาลของรัฐบาลกลาง

คณะกรรมการการประชุม (Conference Committee)

การประชุมระหว่างสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐและวุฒิสภาสหรัฐเพื่อหาข้อยุติในเรื่องความแตกต่างระหว่างร่างกฎหมายที่สภาผู้แทนราษฎรและฉบับที่วุฒิสภาให้ความเห็นชอบ ทั้งนี้ เพราะสภาทั้งสองจะต้องให้ความเห็นชอบร่างกฎหมายที่เหมือนกันทุกประการก่อนส่งร่างดังกล่าวให้ประธานาธิบดี

บันทึกของสภาองเกรส

คือต้นฉบับอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับการดำเนินการในสภาองเกรส

รัฐธรรมนูญ

คือกฎหมายและหลักการพื้นฐานของประเทศที่เป็นตัวกำหนดอำนาจและความรับผิดชอบของรัฐบาลตลอดจนสิทธิของประชาชน รัฐบาลสหรัฐมีรัฐธรรมนูญที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่รัฐธรรมนูญของบางประเทศไม่ได้เขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

กระทรวง

คือหน่วยบริหารสูงสุดในรัฐบาลกลาง ซึ่งเทียบเท่ากับกระทรวง (ministry) ในระบอบการปกครองแบบรัฐสภา กระทรวงได้รับการก่อตั้งขึ้นตามกฎหมายและผู้นำกระทรวงจะเรียกว่ารัฐมนตรี (Secretary) (ยกเว้นเจ้ากระทรวงยุติธรรม ซึ่งจะเรียกว่าอัยการสูงสุด (Attorney-General))

คณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College)

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา คณะผู้เลือกตั้งคือกลุ่มผู้เลือกตั้ง (electors) ซึ่งจะเป็นคนลงคะแนนเสียงจริงให้กับประธานาธิบดี เมื่อผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง (voters) ลงคะแนนให้กับผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี จริง ๆ แล้ว เขากำลังลงคะแนนเสียงให้กับผู้เลือกตั้ง (Electors) จากรัฐของตน ซึ่งจะเป็นคนไปลงคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งอีกต่อหนึ่ง

ภาษีสรรพสามิต

คือภาษีที่เรียกเก็บจากการผลิตหรือขายสินค้าอย่างหนึ่งอย่างใด ในสหรัฐอเมริกา ภาษีสรรพสามิตส่วนใหญ่จะเรียกเก็บในระดับรัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐ และระดับท้องถิ่นสำหรับสินค้า เช่น บุหรี่และสุรา

มาร์คอัพ (Markup)

ได้แก่ กิจกรรมของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการในสภาองเกรสสหรัฐ ซึ่งในกิจกรรมนี้ จะมีการพิจารณาถกเถียง ทบทวน และ/หรือแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายที่นำเสนอที่ละมาตรา

เจ้าหน้าที่รัฐสภา

ในสภาองเกรส เจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญว่าด้วยกฎและวิธีการของสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา จะช่วยเหลือสมาชิกสภานิติบัญญัติในขั้นตอนนิติบัญญัติ รวมถึงกำหนดร่างกฎหมายที่เหมาะสมให้คณะกรรมการที่เหมาะสมพิจารณาอีกด้วย

การเลือกตั้งขั้นแรก (Primary)

คือการเลือกตั้งผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งจากพรรคการเมืองเดียวกัน เพื่อตัดสินใจว่าใครจะเป็นตัวแทนพรรคในการเลือกตั้งทั่วไป

ระบบตัวแทนตามสัดส่วน (Proportional Representation)

คือระบบของรัฐบาลที่กำหนดให้เป็นตัวแทนประชาชนโดยจำนวนสมาชิกพรรคการเมืองในสภานิติบัญญัติจะขึ้นอยู่กับคะแนนเสียงที่พรรคการเมืองได้รับ

สาธารณรัฐ

คือระบบของรัฐบาลที่อำนาจสูงสุดของรัฐอยู่ที่ประชาชน ซึ่งทำหน้าที่เลือกตั้งตัวแทนของตนเพื่อกำหนดนโยบายและออกกฎหมาย

เขตเลือกตั้งที่มีผู้แทนได้คนเดียว (single-member district)

ได้แก่เขตทางภูมิศาสตร์ซึ่งผู้สมัครรับเลือกตั้งหนึ่งคนได้รับคะแนนเสียงส่วนใหญ่จากประชาชนให้เป็นตัวแทนของตนในสภานิติบัญญัติ

วีโต้ (คัดค้าน)

เป็นการกระทำของประธานาธิบดีเพื่อปฏิเสธกฎหมายที่สภาองเกรสให้ความเห็นชอบ ซึ่งทำให้ไม่สามารถตราและประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ สภาองเกรสสามารถยกเลิกการวีโต้ดังกล่าวด้วยการออกกฎหมายที่ได้รับเสียงสนับสนุน 2 ใน 3 ในแต่ละสภา

แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม

รัฐบาลกลาง

ทำเนียบขาว

<http://www.whitehouse.gov>

คลิกที่ “your government” เพื่อรับทราบข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างของรัฐบาลกลาง และลิงค์ไปยังเว็บไซต์ของกระทรวงต่างๆ ฝ่ายตุลาการ ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายอื่นๆ ของรัฐบาล

Thomas

<http://thomas.loc.gov>

เป็นบริการของห้องสมุดสภาองเกรส และเป็นแหล่งข้อมูลทางการด้านนิติบัญญัติ Thomas ประกอบไปด้วยลิงค์ที่เชื่อมต่อไปยังปฏิทินการทำงานของสภาองเกรส หลักฐานการลงคะแนนเสียง กฎหมาย (ทั้งที่นำเสนอและผ่านสภาแล้ว) และข้อมูลด้านนิติบัญญัติที่มีประโยชน์อื่น ๆ

FirstGov.gov

<http://www.firstgov.gov>

FirstGov คืออินเทอร์เน็ตพอร์ทัลอย่างเป็นทางการของรัฐบาลสหรัฐ โดยมีข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ บริการ และข้อมูลของรัฐ FirstGov ยังมีลิงค์ที่โยงไปยังเว็บไซต์ของรัฐบาลแต่ละรัฐ รัฐบาลท้องถิ่น และผู้ปกครองชนเผ่าต่างๆ

รัฐบาลระดับรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น

ที่ประชุมฝ่ายนิติบัญญัติแห่งชาติ (National Conference of State Legislature – NSCL)

<http://www.ncsl.org>

ให้ข้อมูลทันสมัยเกี่ยวกับโครงสร้างและกิจกรรมของฝ่ายนิติบัญญัติของรัฐ คลิกคำว่า “Legislatures” และ “Websites” เพื่อไปยังลิงค์ที่เชื่อมกับเว็บไซต์ของสภานิติบัญญัติของรัฐต่างๆ รวมทั้งรัฐธรรมนูญและกฎหมายของแต่ละรัฐ

สมาคมเทศมณฑลแห่งชาติ (National Association of Counties – NACo)

<http://www.naco.org>

ประกอบไปด้วยข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างและความรับผิดชอบของรัฐบาลในแต่ละเทศมณฑล และยังมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับสถิติประชากรศาสตร์และเศรษฐกิจของแต่ละเทศมณฑลอีกด้วย

องค์กรที่ทำงานวิจัยเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ

“องค์กรวิจัย” (think tanks) ของภาคเอกชน ส่วนใหญ่มักเป็นแหล่งกำเนิดความคิดและนวัตกรรมใหม่ ๆ ในงานนโยบายสาธารณะ นักวิชาการเหล่านี้มักทำงานวิจัยที่ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนและจะพิจารณาผลกระทบทางความคิด เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมืองของนโยบายสาธารณะต่างๆ ต่อไปนี้เป็นเว็บไซต์ขององค์กรวิจัยที่ทรงอิทธิพลบางแห่ง ซึ่งเป็นตัวแทนแนวความคิดทางการเมืองหลากหลายรูปแบบ

Brookings Institution

<http://www.brookings.org>

The Heritage Foundation

<http://www.heritage.org>

American Enterprise Institute

<http://www.aei.org>

The Cato Institute

<http://www.cato.org>

The Urban Institute

<http://www.urbaninstitute.org>

C-Span

<http://www.c-span.org>

C-span เป็นบริการธุรกิจเคเบิลโทรทัศน์ซึ่งถ่ายทอดสดการทำงานของสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐ วุฒิสภาสหรัฐ และเวทีอื่น ๆ ที่มีการอภิปรายหรือประชุมเรื่องนโยบายสาธารณะ เว็บไซต์ C-Span จะนำเสนอข่าวและข้อมูลทั้งในปัจจุบันและในอดีตเกี่ยวกับการเมือง นโยบายสาธารณะ และการดำเนินการของรัฐบาล

สำนักงานสารนิเทศ

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐ

<http://usinfo.state.gov>